

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,
- пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Марина Кљајић,
- сви оптужени,
- и браниоци адвокати: Бранкица Мајкић бранилац оптужених Деветака и Девчића, Градимир Налић бранилац оптуженог Радојчића, Војислав Вукотић бранилац оптуженог Крњајића, Бранко Лукић бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Влајковића, Бранко Димић бранилац оптужених Јосиповића и Николајидиса, Гордана Живановић бранилац оптуженог Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Стојановића и Бачића, а на данашњем претресу мењаће и адвоката Јасмину Живић браниоца оптуженог Перића, Бранислава Фурјановић бранилац оптужених Косијера и Стевановића.

Приступили су сведоци Душан Грковић, Милош Станимировић и Никола Мацура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћемо сведока Душана Грковића.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 14 часова и 40 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ДУШАН ГРКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најпре ћемо Вам узети податке, па онда заклетва, па исказ. Име оца?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Гојко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Гојка. Шта сте по занимању?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радник. Са станом у?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Шиду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шиду, адреса?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Јелице Станивуковић 3/3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица Јелице Станивуковић 3/3. Година рођења и место рођења?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: 03.08.1956. Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен у Ловасу 1956. године.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ, од оца Гојка, рођен 03.08.1956. године у Ловасу, радник, са станом у Шиду, улица Јелице Станивуковић бр.3/3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у неком сродству са Љубаном Деветаком, Миланом Девчићем, Миланом Радојчићем, Жељком Крњајићем, Миодрагом Димитријевићем, Дарком Перићем, Радованом Влајковићем, Радисавом Јосиповићем, Јованом Димитријевићем, Сашом Стојановић, Драганом Бачићем, Зораном Косијер, Петронијем Стевановићем, Александром Николајидисом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ни са никим.

Са оптуженима несродан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, односно да сведочите положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да ли треба да устанем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да устанете.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сад да седнете.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду пред Одељењем за ратне злочине води се кривични поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године и ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила приликом напада, затим убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила у овом периоду у селу и страдање цивила приликом догађаја на тзв. минском пољу. Вас је оптужени Жељко Крњајић предложио за сведока, испричаћете суду која су Ваша сазнања у вези овога што је предмет оптужбе, значи напад на Ловас, страдање цивила у нападу, ова дешавања у селу, страдање цивила на минском пољу у овом периоду у селу шта се дешавало. Изволите.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ми смо кренули из Товарника испред команде смо били па војска нас је довезла до краја шуме, ту је, мислим почетак те шуме Јелаш се зове јер даље војска није ни могла доћи. Ту су нас оставили, истоварили и онда смо ишли пешице, нас је било негде осамдесет и још нешто. Ту је далековод један пао преко цесте па се није могло, па смо морали пешке испод тог далековода и онда смо с оне стране од Опатовца, тамо Вуковар, Сотин, с оне стране опколили село. Било је кажем нас ту преко осамдесет, не знам тачно, и то је било пола један-један ноћу и ми смо ту распоређени били по групама. Ја сам и Жељко и остали били у тој првој групи, онда су биле још две-три групе, ту нас је било можда преко двадесет у овој првој групи и ишли смо том главном улицом. Ујутру негде око 07:20 почело је гранатирање од стране војске, они су тукли с оне стране од Товарника. Ту кад је та артиљерија, мислим гранате те падале и то све, онда смо ми после тога ишли у акцију као у село идемо и договор је био такав да се нико не убија пошто смо ми из села који познајемо све, мислим сваку кућу знаш, тамо си рођен и то све. И ту смо баш ишли, Жељкова је кућа одмах ту прва на ћошку самом и ту смо ишли и одмах његове комшије био је Марко Ходак, ови сви Хрвати и Срби ту, ту је било пет-шест кућа српских у тој улици, значи ту је било све нормално и кад смо дошли до пола, није до пола, до краја улице те свака кућа се претресала нормално, мислим оно гледало се где, ко, шта има, има ли оружје ко. Овај Марко Ходак је рекао да нема оружје, каже није ми ни требало, мислим, човек је исто доселио тамо кад и моји родитељи 1947.-1948. и онда смо ишли нормално кроз улицом. Пуцали су на нас тамо из воћњака с десне стране кад смо већ овде пресек улице ту је

био. Онда сам ја скренуо лево овако како су они ишли па ту има три улице, знате, ова попречна, видео сам групу војника тамо на левој страни где пуцају, галаме, и ја сам пришао ближе јер ту је одмах у тој улици можда мало даље лево је моја сестра, а у оној задњој је брат, био је он ту код вас на сведочењу, Грковић Милан и ја сам дошао тамо, видео сам пуцају, Славка Божића кућа, а ја као на пример тај Славко Божић он је био директор задруге и ја сам викао «не пуцајте» и у том моменту видео сам овога Ергића Милета, он је Товарничанин, он је био са једном групом и кад сам ја викнуо чика Славку, оно дрвена капија велика, знате, има, и то су они пуцали и овде су они стојали испред и Вида Кризманић има ту до њега кућу, а Миле и Вида су радили заједно у Товарнику у задруги. Они су путовали било је њих једно десетак из Ловаса у Товарник. И ту је било пуцњава, галама и кад сам ја рекао овима немој да пуцате, Миле није знао Славка и ја сам овако викнуо кроз капију и Славко је отворио, ја сам ушао, излази из подрума Славко је изашао, па његова мама, тата и отац његов, то су људи старији, мислим оно једва су ходали из подрума су изашли онакви. Сад се не сећам да ли је била, ја све мислим да је била још једна жена онако старија, ако није комшиница, само не знам јој име и презиме, све мислим да је и она била, и у том моменту био сам и жедан и све, тета Драгица каже мени «шта ћеш Дуле попиту», па реко дајте ми једну чашицу ракије и чашу воде, и то сам попио и рекао сам «чика Славко, немате проблема ту никаквих, неће ни бити, ви сте били увек човек за мене и мој отац је са вама био у Савезу комуниста, све је било ОК», како је било и били сте директор, ујак мој покојни радио, сви су радили у задруги, била је једна од бољих задруга мислим у Хрватској. Кад сам изашао напоље рекао сам чика Славку наићићу ја сутра, прекосутра кад будем дошао код сестре и брата па ћу наићи ту до вас што буде требало није проблем. И у том моменту кад сам изашао ја и чика Славко напоље и он се поздравио са мном и тета Драгица, а деда и бака су отишли у собу, реко неће више нико ни пуцати, ни ништа, не бојте се, ту вам је близу и Ђуро Продановић и Милан Тепавац, сви кога познате ако вам шта затреба ту је. Мислим то је било све ту близу две-три куће српске, па онда хрватске па тако, знате све је мешано.

После тога кад сам изашао напоље Видина кућа је почела да гори. Чика Славко, али то је један део онај нуз просторија као кухиња, дневни боравак а кућа је с десне стране, а ово је с леве стране и у том моменту каже чика Славко «да ли се може то гасити», чика Славко слободно можете нема проблема и ја сам отишао овамо десно, а ови су отишли својим правцем лево касније та група и кад сам отишао овамо десно и ту на ћошку самом је Мата Фрковић, е он је, ту сам затекао Жељка Крњајића код Мате Фрковић и Мата је извадио неку књигу и како је он био, то је истинита књига, кад је био у партизанима 1941. има његово име и презиме то је нека овако дебела књига јако и он ме познаје исто, његова ћерка Љиља ишла са мном у школу, али Љиља се удала касније, не знам где је одселила, она за зубара, а син је био не

знам негде у Ријеци, у Пули, не знам, они су Приморци ја мислим, јер они су сви исто доселили кад и моји, тамо има доста колониста који су доселили после оног рата. И ту смо код чика Мате били можда једно пар минута и наставили даље. Једна је група већ отишла од нас једно 50 метара са десне стране и кад смо дошли тамо Фрање Брајковић, до његове куће и ту смо ушли ја и Жељко и Жељко је звао Фрању Брајковић и он и син су изашли и још се зезамо, јер ја и Фрања смо исто били добри, он је човек био шахиста, волио шах играти, ја исто и волио је картати онако белу и тако, знате како оно на селу у кафани седнеш навече, у читаоници и играш шах и то, и извели смо њега, нисмо извели изашли су они сами из подрума и дошли и онда је овај како се зове, његов син, ми смо га звали Кинез, ја мислим да је Жељко исто Брајковић, и он је онако се уплашио, реко «не бој се Жељко ништа, нисмо ми дошли никог да убијемо ни да», само, каже «Душки, не бој се», он је мене звао Душки и онда сам кренуо напред ја и Жељко и било је ту још ових добровољаца, ја их не познам све. Одједанпут пуцање, кад рафал је неко ударио од ових који су били на десној страни, кад Божо Перчић, Перчић је, он је претрчавао шпедитера, а капија је била отворена и ови су се уплашили ваљда страх и запуцали и погодио га доле у ногу и ја сам викнуо «Не пуцајте» јер ја сам био на левој страни, била је капија отворена и подрум отворен и струја спроведена, ваљда је човек био стално у подруму, Милић Мирко и његова жена Ката. И ја сам викнуо «чика Мирко» и он је излетео, тамо су биле неке коприве, жагре, како хоћете да кажем, он је излетео онако сав збуњен и ја га питам «где вам је син Мирко», јер он је Србин, а жена му је Хрватица, нема то везе, ми смо тамо већином 90% измешано, мислим доста бракова има измешаних и онда сам прешо ту код Перчића код Боже и они су га тамо завили у кући тамо све и ми смо наставили даље. И кад сам дошо код овога прије Шелебаја, један човек је лежао мртав са леве стране испред школе прва кућа и то је био Јоса Краљевић, познајем човека врло добро и његов син је ишао са мном у школу и били смо добри и све и он је лежао тамо мртав, а са десне стране је био Шелебај Тома, његова мама, брицо, они су родбина Лукетић и била је од Пере Палијана мама, било је њих једно десетак у подруму. Ја сам ту позвао њих, познајем све и тета Марица је изашла баш је она била јако добра и са мојом мамом и тако и тета Марица кад је видела мене и позн а ме јер ја и њен син и један и други смо играли фудбал заједно за Ловас «Партизан» све звао клуб и касније смо прешли ја и Перо у «Вутекс» у Вуковар играли и то је трајало исто тако једно пет-шест минута и наставили смо даље и код задруге је био Паво Шимуновић, овај Паво Ђаковић, Батаковић Мата, он је с Дола, овај је са брда, а Паво тај Ђаковић покојни он је ту био. И ту су већ, већ су неки људи долазили, већ неко је од цркве су отишли одоздо пешке иду и сви улазе у задругу тамо и ту сам ја са Павишом мало причао, ја и он смо били јако исто добри, никад се нисмо замерили и дошли су, ја их не познам, водили су Павишу, нису га

водили, ишао је са њима тамо. Ја сам у међувремену са Павишом, овим Шимуновић Павом разговарао и они су отишли са њим доле. После тога сам ја пролазио скроз доле до Жабара, било је пет-шест још, било је петанест људи, једни су отишли прије мене и скроз на крају горела је нечија кућа скроз на крају тамо и онда у Жабару томе ту је био неки Андрија, Андрија Балић. Тај човек, ја сам видео њега и доста тих људи старији који иду пешице, ја нисам код њега био ни у дворишту, иду пешице сви према селу, горе према задруги, јер то је од цркве овако мало брдо доле та главна улица. И ту сам видео овога Лукетић, Лукетић, да ли је он Јосип, углавном од тог брице син, он је био ту на крају живио, играо је фудбал са мном и кад је видео мене онда је рекао, каже «Душки», каже, тако су ме звали Душки, каже «Ја имам ловачку пушку и то, јер могу да ти дам», реко «Дај брицо слободно, не бој се ништа» и жена му, ја мислим да је жена његова била трудна и да је имао мало дете једно, али да је била трудна и рекао сам њему исто «Брицо иди и ти полако, сад сви идите горе, шта знаш ко ће наићи» и кад више ниси знао, пуцњава је, не дај боже да и погине и нешто се деси. Прије тога сам, мало сам пожurio, ушао сам лево у кућу, са леве стране од Цоњар Маринка, његова је мама ту била, а ја и Цоњар Маринко и тај Бадањак ми смо радили заједно у Борову и Цоњар је, ја сам питао баку реко «Да ли ви мене познајете», «Синко не познам те», реко «Где вам је Маринко и где је Луца», он се оженио из Шаренграда, каже «Они су отишли попреко, побегли ваљда за Шаренград, не знам ни ја». И ја њој кажем ко сам и шта сам, онда се она сетила, али ја сам, ми смо правили један другом куће, помагали, зидали, ипак смо ми 15 година – 16 у Борову радили заједно, знате, и сад сам, ја сам правио у Товарнику кад сам се оженио тамо сам прешао и направио кућу 1982.-1983. године и они су правили у Ловасу и стално смо се дружили све док није то почео тај ХДЗ и то, онда су се ту раздвојили као они мрзе нас, нема разлога, пекли су волове, радили шта су радили, то је њихова ствар, то ме не занима. Ја сам и на крају, после тога сам наставио и да судим и утакмице и све и покрај барикада ишао за Осијек тамо судити утакмице, свуда су биле барикаде кад сам кренуо за Осијек тамо.

И тако, онда смо поподне негде кад смо се то вратили, ја сам негде око три-четири сата отишао у Товарник назад јер имао сам ћерку 11 година и сина 12 година и кућа ми је добила тамо гранате и све и онда смо спавали код других тамо и то вам је оно у суштини. Ја бих волио сад да ви поставите слободно питања, ја ћу одговорити колико знам шта, колико вам могу помоћи ја сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево прво ће ови који су Вас предложили да Вам поставе. Крњајић, његов бранилац, којим ћете редом?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан. Господине Душко, пре напада на село Ловас где сте Ви радили?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Радио сам у Борову.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Месец дана пре, 10-15 дана пред напад на село Ловас где си био запослен?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Где сам био запослен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону, приближите ту столицу.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам нигде радио, нигде. У Борово више нисмо могли путовати, нисмо радили.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јеси ли био припадник милиције у Товарнику?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па то, на то сам мислио јеси ли радио.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е то да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Значи ти си на село Ловас ишао као припадник милиције?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли се можеш сетити колико је било још милиционера с тобом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја мислим да нас је било ту негде око 20, можда мало више, тако.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш ко вам је био командир, вођа групе?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Био си ти и био покојни Милорад Воркапић.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кад смо дошли близу села Ловас у оне баште, пред сам излазак нас у ту акцију, да ли сам ја издавао нека посебна наређења или било каква наређења, не посебна, било каква?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ниси никаква наређења, рекао си само да се пазимо, чувамо и да не убијамо нормално, познамо се, ако пуца неко на тебе, пуцаћеш и ти, бранићеш се, а ови што су пуцали на нас они су били далеко ови из, мислим из даљине је било пуцњаве, а сад није био домет тај да те погоде.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли се сећаш да ли смо, прво да ли сам ја па онда и ви остали, да ли смо говорили мештанима да ставе белу плахту, крпу, пешкир на капију?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па је, било је, стављали су.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Број 1 је кућа, прва кућа је моја кућа?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Твоја кућа.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли се сећаш да ли сам ја рекао свом оцу стави то и да ли је ставио?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не сећам се, не могу се сетити.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли смо говорили некеме за беле траке да стављају беле траке око рукава?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не сећам се тога, не сећам се.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли се сећаш кад си мене задњи пут видео тај дан 10.10.?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Кад сам те видео задњи пут? Видио сам те код задруге, а то колико је могло бити сати ја не знам, једно можда десет сати, тако негде око десет сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону или га повуците према Вама, због транскрипта после јер ово је аудио запис Вашег исказа.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Добро, ја се извињавам.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш ко је ишао другим улицама?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ишли су мештани, пар мештана је увек било у једној групи тако да се познају људи, јер не могу ови добровољци знати ко је Србин, ко је Хрват и ко је какав и шта је, и како ће ући у улицу кад не позна терен, знате, неко мора бити ко позна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је приступила адвокат Јасмина Живић, бранилац оптуженог Перића.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли си ти Дуле тај дан видео да сам ја нечију кућу запалио, некога заробио, тукао, малтретирао или убио?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам видео то, а нити сам видео да си запалио кућу, нити да си кога убио. У нашој улици је био тај само мртав Јоса и то лежао је, ко га је убио то се није могло видети, јер то је било далеко, види се човек где лежи далеко, значи од наше групе није га сигурно нико убио.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац нема или има? Изволите.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Грковићу, можете ли нам рећи колико вас је било у тој првој групи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Како да Вам сад ја, ја сам рекао отприлике ту негде око двадесетак, можда два-три више, ту, мање, ту је углавном, ја мислим тако, јер све скупа нас је било око 80, а у тој главној улици значи било нас је ту ја мислим ту око од 20 па можда два-три више.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Јесу ли то били чланови, припадници заправо милиције?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, милиције, да. Било је ту ја их и не познам те људе који су били, знам ове наше домаће који су били са мном, а ове друге не познам.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, можете ли нам рећи којом улицом сте се кретали, како се звала та улица ако се сећате?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Иве Лоле Рибара или како, ја не знам, мајке ми, ја не знам те улице. Ја знам моју Марка Орешковића. То је главна улица, у селу то је главна улица, значи између задруге баш је то главна, то је центар, ту и аутобус стаје и окреће.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли је у тој улици било и хрватских кућа?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, већински, па било је само ту, било је ја Вам могу набројати.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Можете ли ми рећи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па једно можда десет српских, а ово све хрватске, можда десет чак можда није ни десет било.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Можете ли нам рећи још ово питање имам за Вас, колико је вас улазило у те куће и ко је улазио? Да ли је конкретно рецимо Жељко Крњајић у неким случајевима улазио у куће или не и да ли се уопште сећате како се све то одвијало то улажење у куће?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Кад се пуцњава чула и то све, знате, онда су ту људи излазили чак и сами и викало се, нормално, ја познајем на пример овога Ходака, ја сам викао чика Марка, његова ћерка је ишла са мном у школу и прије рата ми је и зубе радила, а прије војске и то све, Марица, тако да смо били врло добри, јако добри, нема никаквих проблема и чика Марко се поздравио са мном и са Жељком, са свима, ту нема никаквих и чак и Љубас он је био учитељ, његова жена, то је била зграда са леве стране, то су били као ти учитељи ти наставници они су ту становали.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. Господине Грковићу, ја за Вас немам више питања, хвала Вам што сте се одазвали да сведочите у овом поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дуго пре напада на Ловас сте Ви били у Товарнику и како мало пре рекосте били запослени у полицији као полицајац у Товарнику?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ми кад смо освојили Товарник, кад смо ушли у Товарник онда се ту од нас који смо били млађи, направили смо као, неко је морао да води јер било је, то село је било ја мислим ту негде 40-60%, 40% - Срба, 60% - Хрвата и нормално кад смо ушли са војском у то село да се морало направити неки ред и то све, и ови Хрвати који су побегли за Шид па се сутрадан враћали па ово, оно, мора се неки ред направити и сутрадан, нисмо тај први дан ни освојили Товарник, него остали смо у центру и ту преноћили, па смо сутрадан са војском, ушли су тенкови са мном, уз мене тенк ишао и све живо, нема ту, мислим оно истина је истина. Онда други дан кад смо то све, онда је народ, ту је било свега ипак је то велико село, није то мало село ко Ловас, то је дупло веће од Ловаса и велике улице све, ја мислим да је ту било негде око једно 4.000 до 4.500 становника, и онда смо ми ту станицу основали то све, мислим и народ који се враћао уписивали их све, помагали. Ја сам лично, ја сам у Товарнику потоварио све људе који су желели да иду у Товарник, из Товарника у Шид те жене старије метио у трактор и одвезо их све у Црвени крст у Шид и предао их тамо, шта људи оно 65-70 година, 80, било је свакаквих, чак је било међу њима и Срба, баш једна жена ја је, мислим велик је Товарник био, нисам ја могао да све познам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се не губимо у тим стварима.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте рекли «кад смо освојили Товарник», ко то «ми» и у ком својству сте били Ви међу тим «ми који смо освојили Товарник»?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ми који смо протерани из Товарника ми смо ишли и са војском заједно јер ја сам протеран из Товарника ја и моја деца протерани јер дошли су неки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли били у саставу неке регуларне војне јединице то «ми» да ли су то само ви који сте били како кажете протерани или сте били у саставу неке војне формације?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Војска је, ја сам чак ишао у Ловачки дом тамо у Штаб где су ме питали где би могли да буду Зенговци, ово, оно, то све што је било и ја сам рекао моје мишљење ту на Циглани, вамо, тамо, то је моје мишљење, не могу ја гарантовати колико њих има и шта има јер они су мене прије тога у Товарнику, ако Вас то занима, ја и жена и двоје деце, мислим да не говорим о Товарнику, могу кад год хоћете, није проблем. Ви мене ако хоћете саслушајте шта ја хоћу да кажем, како су ме протерали и зашто су ме протерали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након повратка у Товарник кад сте га освојили како рекосте, кад сте се Ви запослили у полицију, ко Вас је запослио, јесте ли Ви добили ту неку редовну дужност као полицајац, некако решење, плату, како сте, шта сте Ви били у тој полицији?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ништа, ја сам, ја се не могу ни сетити ко је дошао, знам да су касније донели униформе, овамо, онамо и ту је станица била. Дошли су, знам да је био командир неки из Београда Јоргић, ја мислим да је Јоргић, он је био у ЦЗ-у да је радио, он је био тамо, Љубо Јоргић он је био командир. Ко је донео униформу, шта је донео, ја се нисам плео, нити сам ишо, нити сам био неки инспектор нити сам био неки, нисам ни школован за то, него сам само толико зато што познам становништво неко је морао бити да помогне људима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је вама дао униформу ту, која је то униформа била полицијска?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Полицијска, плава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шарена, плава?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Плава, плава полицијска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вама био непосредни старешина?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Тај Јоргић Љуба, он је био, ја ове друге не познам. Једни кажу да је чак и његов син био, ја то дете ни не знам, да је и он био у полицији, од тог Јоргића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком својству, ако је ту био у то време, био Жељко Крњајић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Он је био са њим, сад не могу вам рећи ко је био. Био је Жељко, био је покојни Милорад, било је ови сви, Тепавац један, шта ја знам, Мићо Девчић, сви смо ми били ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте сви били у тој полицији или сте били у некаквој другој формацији?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, били смо у тој полицији и онда су били су и они пунктови, ја знам кад су дошли ови, ја их не познам па су на изласку из Товарника није се могло ићи за Шид како је ко хтео, знате оно, све је то имало своје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је поред Вас још био из Ловаса у тој полицији како рекосте?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја мислим да је био Радован Тепавац покојни, да је био Зоран Тепавац, Мићо, Жељко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који Мићо?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Девчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим Вас, само да ако знате говорите пуно име и презиме.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Мићо Девчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То је било нас можда значи из села седам-осам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли с Вама био и Милан Радојчић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е видите, ја баш сам то размишљао, Милана Радојчића ја сам њега слабо виђао, слабо сам га виђао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је полиција у том Товарнику била и некаква Територијална одбрана, локална територијална одбрана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Јесте, била је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био, да ли знате, у саставу те Територијалне одбране?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја знам да је био овај како се зове, покојни Јовица Медић, он је био учитељ, он је умро, срце отказало, да је био он, да је био, јој ко је био оно још, сад не знам да ли је био Аца Трифуновић, не знам је ли и он био, углавном ја се нисам плео нигде, нити сам ишао. Ја сам касније седио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је вас наоружао и које сте наоружање добили тада у тој полицији?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја у полицији нисам добио наоружање. Ја сам добио наоружање у Шиду од војске код касарне тамо у Шиду, где је вашар тамо с леве стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је наоружао и које оружје су добили ови остали из Ловаса ови ваши колеге, набројали сте сад та имена?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па, имали смо аутоматске пушке. Ја сам имао аутоматску пушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је наоружао ове остале? Добро Ви сте добили кажете у Шиду пре напада на Товарник, а ко је наоружао ове остале припаднике ваше?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То Вам ја не могу одговорити, не знам ко је доносио оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај сам напад на Ловас да ли знате ко је то, када припремио тај напад на Ловас, о чему сте били Ви обавештени и од кога да ће бити напад на Ловас?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам био у центру, оно већ мрачак био и све, и прича се као да се иде на Ловас, да треба људи који су из Ловаса да иду да се јаве у команду војну тамо где је била стационирана да се договори са војском да идемо и ту се јавило овај, онај, глупост, ја имам тамо, ја сам моје родитеље прије тога одвезао у Баточину доле код тетке и у Панчево јер они нису могли то да издрже те проблеме јер они су то имали 1942./1943. тамо горе на Кордуну и само мало, извињавам се, и ту је био како су се договорили нас су потоварили ту на бензинској пумпи у оне «пинцгауере».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, нисам разумео, ко се то договорио, где сте се ви јавили и колико вас је било и ко вам је шта рекао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па била је ту војна команда, а сад како се тај командир неки, како су рекли Камбери, како, не знам. Углавном су ту били ти официри и ту се договарали, ту је био Жељко, био сам ја, али ја нисам имао са официрима никакав разговор нити су ме познали и отале смо кренули значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, ко је, да ли сте ту присутни само ви из Ловаса или?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не, не, па били смо сви, сви који смо ишли у напад, сви смо били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја вас питам сад за вас из Ловаса?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, да, ми који смо били, које сам Вам набројао, који су били у полицији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте причало се треба ићи да се јавите, да ли знате ко вам је конкретно рекао када и где да се јавите и коме?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ко ми је реко? Реко, горе на пумпи кад сам био каже сви који су, сад ко ми је реко ја се не сећам, сви који су још подобно, посебно који су из Ловаса, који познају село да воде људе, добровољце и ове, да воде људе да се иде на Ловас јер прије тога су Ловашчани били, био је Србин један, ја мислим да је Тепавац Милан, сад не сећам се је ли био и покојни Ђуро Продановић, и било је њих пар из Ловаса да се, војска је тражила да се Ловас преда, неће бити ништа, да војска уђе унутра да нема проблема никаквих и они се са тим нису сложили, то је било два-три пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је то рекао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па видео сам лично где су били у, ишли су чак и у Шид, а били су у центру овде код цркве, српске цркве ту у центру, ту су стојали и ма какви, не долази у обзир каже, неће они да се предају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте Ви слушали да кад су они рекли да неће да се предају?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па не, ја нисам ишао тамо него чуо сам од других људи где каже «неће ови да се предају», неће они да предају

војсци Ловас, а да су предали Ловас сигурно не би ни било жртва толико, не би ништа било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То кад сте се скупили ви из Ловаса, ко су ови други који су се скупили такође, како Ви рекосте, да се нападне Ловас? Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја те људе не познам. Знао сам од тих добровољаца неког малог Косту, неког «Аждају», како се још, тако по надимцима сам знао, а овако не знам, ја те људе први пут видим јер то је било, не могу ја познати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте Ви чули ко су ти добровољци, одакле долазе, шта хоће, ко их је регрутовао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Долазе из Србије, а не долазе из Грчке, из Србије долазе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па не могу ја знати из којег места долазе. Пре свега, они су били посебно од нас стационирани, нису они били ту где смо ми имали милицију па да су са нама спавали или да сам ја знао, да сам упознао неког.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте се у неком тренутку заједно скупили сви на једном месту и кренули заједно?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, онда смо кренули сви заједно са војском значи до бензинске пумпе и ту смо се у «пинцгауере» у чега смо седали и они су нас довели до руба шуме, тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате кад крећете ко командује са вама који нисте из овог састава војске како рекосте, ко, значи ви и ови добровољци ко командује са вама?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па кад смо ишли тамо Жељко је командовао кад смо ишли у Ловас, Жељко је био вођа те групе наше, а војска је ваљда договорила са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас разумео, Жељко командује том групом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Групом, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли Жељко командује, односно ко командује овим осталима који нису из ваше групе овим добровољцима ко командује?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па био је, у свакој групи је био мештанин који је ишао са њима, који позна село, свако је ишао својом улицом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ту неко издаје наређења, коме издаје наређења, да ли се тај слуша који издаје наређења?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ту није било наређења. Ми смо ишли нормално, ушли у село, није био никакав договор да се убија, да се, како су свашта причали коље, овамо, онамо, ја то нисам видео нигде да се клало да се убијало, тај први барем дан. Глупост, где ћу идем мојом улицом, свако позна мене и ја се нисам сакриво од никога, ишо сам нормално у војничкој униформи без капе, без ичега, шта се имам скривати кад сам ту рођен и нема разлога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви пре свих ових догађања познавали Љубана Деветака?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Слабо. Познавао сам његовог брата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га виђали Љубана Деветака у Товарнику пре напада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали било какву везу са осталим делом војске, рекосте неко је гранатирао, падале су гранате, да ли сте ви као та група или као ти добровољци имали било какву везу са овом војском која је или гранатирала или на било који начин била са вама?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па сигурно да су имали везу, да нису имали везу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам ја Вас да ли Ви знате?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја лично не знам, ја нисам био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали или познајете Станимировић Милоша?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био он с вама у тој групи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја колико се сећам ја њега нисам видео у мојој улици ту где сам ја ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Душана Ступара?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, и њега знам, а и он је из Товарника, исто није био у нашој, ја га нисам видео у нашој групи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви имали поред тог надимка, који мало час рекосте, још неки надимак изведен из Вашег имена?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Дуле, Душки и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је неко ословљавао по надимку Дује?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Андрију Балића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли наишли на њега, односно на његову кућу приликом тог напада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Андрију Балића сам видео где иде у центар са групом људи, жена старијих, они су већ ишли горе кад сам ја силазио од цркве доле, они су ишли горе према центру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли на било који начин контактирали са њим?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Са њим нисам контактирао, једино сам контактирао са њим после Борова Села кад ме зауставио са пушком он и Антоловић звани, сад ја не знам њему име, Пка, јер кад се заратило у Борово Селу, Божо Свирач један Хрват из Ловаса звао ме телефоном да дођем по ћерку његову и зета и децу. Ја сам узео «Фићу» и отишо по њега да их одвезем у Шид на станицу јер су се уплашили пошто су у Борово Селу они су се људи уплашили и ја кад сам дошао на кривину

они су већ направили барикаде у Ловасу и није било разлога да праве, они су већ ту направили барикаде, ја сам се враћао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, тај сведок Андрија Балић у свом исказу између осталог је рекао да је те прилике пошто је он био у подруму с породицом Ви њега звали да изађе напоље и да је то боље него да баците бомбу.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја код њега нисам ни био у дворишту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Ковачевић Мију?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ковачевић Мију? Не могу се сетити њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да га нисте познавали или да га нисте видели те прилике?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не могу, не могу се сетити никако, једино да видим човека сад можда слику можда бих се сетио, а овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Ивана Оструна?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Његову супругу Драгицу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Драгицу, врло мало али Ивана више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте те прилике у том нападу их видели и били у било каквом контакту са њим?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам био у контакту, ни у дворишту нисам био њиховом. Био сам кажем код њиховог комшије Брајковића и Милића у тој страни и Фрковића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведокиња Драгица Острун је између осталог рекла да сте Ви били у тој групи и да сте учествовали у раздвајању једне и друге стране и да је неко ударио од присутних Ивана Оструна кундаком.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја то нисам био сигурно, гарантујем сто посто да нисам био ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Антуна Лукетића званог Брицо?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Како да не, са њим сам, са његовим сином играо фудбал, Брицо нам је правио паприкаше, супер смо били добри.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Јосипа Цоњара познавали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, знао сам Јосипа али слабије, Маринка сам врло добро. Маринко је, ја мислим да је Маринко њему стриц.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да се нешто у неком тренутку кад сте Ви ту наишли у вези са овим Балићем и тим Цоњаром нешто догодило?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не. За њих не знам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да је нека кућа ту запаљена?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја мислим да је горила тамо негде пред крај тога Жабара, са леве стране кућа једна да је горила са леве стране пред крај улице те.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Ивана Цоњара?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Знао сам га, како не бих знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Његову мајку Ану?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ма знао сам и њу, како не бих знао кад смо правили кућу заједно и једни код других долазили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је том приликом запаљена кућа Ивана Цоњара?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Кад сам ја био није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је уопште запаљена или?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не знам, стварно не знам, ја сам се вратио у Товарник и нисам ишао по Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте разговарали те прилике са Иваном Цоњаром и са његовом мајком, да ли сте било какав контакт имали том приликом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Са мамом сам ја разговарао, дошао сам унутра и рекао сам баки: «Бако, ја сам тај и тај», кад сам питао где је Маринко и онда је она мене видела, а она има и ћерку удату у Товарник за Миланка Ступара и ја кад сам дошо сутрадан и рекао сам Миланку «Бака је жива, здрава, тамо је, можете доћи по њу ако хоћете да је одведете», јер она је жена сама, син је побегао и деца и снаја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте ова догађања око Паве Ђаковића да ли сте Ви били ту присутни ако је било раздвајања дела породице и шта се догодило са тим Павишом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ту није било раздвајања никаквог, никаквог раздвајања, него је он затечен ту пред задругом. Још сам ја ту био кажем тај Батаковић, био Павиша Шимуновић, Паво, ја и Паво смо исто добри и са овим Павишом сам био супер, мислим оно с човеком сам био јако добар и чак 1990. године сам ишо у Загреб пред њихов Божић и још сам му донео «Динамов» неки, заставу, донео му календар «Динамов» и тако замолио ме јер његов син исто Вилко је био са мном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли је те прилике неко одвео Паву Ђаковића а да Ви то знате да сте били присутни или да сте Ви учествовали у том одвођењу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ишли су пар њих војника, који су ишли кроз до краја, они су ишли с ове стране, са ове стране су ишли други и ми смо ту остали ја и Павиша, он је отишао са њима и шта се десило касније ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Бранку Балић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То је Павишина ћерка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви кад с њом били у било каквом сукобу или пре свих ових догађања или у току свих ових догађања?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ево за њу Вам могу рећи сто посто све како треба. У Товарник кад се ушло она је била удата у Товарнику, Бранка и ја и њен муж смо били јако супер добри и могу вам, нема везе то, и њен свекар је остао и свекрва у Товарнику и њен свекар кад је то све било и кад сам се ја вратио замолио је мене да однесем Бранки и деци робу што сам ја и учинио. Значи купио сам лично њене ствари, од деце и ја и њен свекар смо то однели и тај њен свекар је исто био прави човек. Мени је чак кад су ми порушили у Товарнику кућу и то

све, улазна врата ми је ставио и прави човек и два-три пута смо ишли тамо и онда је она наводно чула да од неког Батаковића да сам ја њеног тату убио, па то су биле приче, знате кад сам ја 1993. године добио од тетке моје из Загреба, они су имали тамо неке своје новине правили, и ја сам пронашао, ја сам био толико бесан и љут значи толико сам помогао тој жени и тој деци и тој фамилији и њеној баки и мами и ја сам са њима и цепо дрва кад сам био дете од 14 година и да би ја то учинио, на пример да убијем човека, то нема шансе, и ја сам њу пронашо у хотелу преко информација тамо где су они били, ја не знам у којем месту, да ли Лошињ, где су они, Опатија где су били смештени, на рецепцији и назвао их и рекао сам јој, то сад говорим одговорно овде пред свима «Како год ти истину говорила Бранка, дабогда тако било твојој деци, а нека буде мојој деци оно што ја, ако ја лажем» и њен Вилко, ја чујем где он виче њој «Пусти тога будалу», јер било је јако страшних прича. Моја тетка је нападнута у Загребу, она је била на Тргу републике у Илици, у Палмотићевој живила, и биле су те жене које су доселиле исто одозго, то је било страшно лажи. Од мог рођеног, од мога брата син отишао је у Загреб и рекао тетци, ја сам служио војску 1974. године тамо, каже «Дуле ушо са брадом, са ножем», ја никад нисам у животу нож ни носио, ни браду носио. Он рекао, мој рођени, онда знате шта да вам кажем, шта ће они други говорити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вам сад нећу цитирати делове њеног исказа који Вас терети на одређени начин, уосталом нисте ни дужни да одговарате.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ма да, то је њено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На питања, али она Вас.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Извињавам се, извињавам се, још нешто у вези Бранке. Једном приликом ја и инспектор из Шида, Смајић, седимо у ресторану код Црногорца у Шиду, кад, то је било већ кад су се Хрвати вратили, знате, кад улази Бранка, улази Либелула, улази ова покојна Богуновић, њих троје су ушли и ја се устао овако и ја кажем Смајићу, «Јој, идем ову лебати да је питам шта она о мени прича», и ови двоје иду овако седају, ја кажем «Бранка, стани мало», рекао ај ти мени кажи како ти можеш такве глупости тамо причати по Хрватској и тако давати изјаве да сам ја твог тату, јер ти знаш колико сам ја код твоје маме и тате и код деде и бабе појео шунке и цепо радио и радили и били људи такви и све и ти мени да кажеш, ја твој тати носио 1990. године кад је било најгоре у Загребу било оно ХДЗ било је страшно и реко ти такве глупости да можеш да причаш. И она је отишла у Товарник и вратила се и рекла како сам ја њу тамо напао, како сам ја. Има људи, ево тај Либелула, а она је у међувремену продала земљу том Либелули и продала још једном човеку, па то били проблеми у божију мајку, узела паре, узела марке и здраво и зато су они, они су породица нула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Ђуру Филића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ђуку? Па знао сам га сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли те прилике наишли на његову кућу кад сте ушли у Ловас?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, то јутро нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А које јутро јесте, ако нисте то јутро?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па не ујутру кад смо ишли ишли смо ту кроз главну улицу, знате, кроз главну улицу и онда кад смо то обавили све онда сам се враћао одозго и прошао сам онда, колико је било негде, можда један сат, два, кроз тај Шљивовац смо прошли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже да сте јој бацили бомбу у подрум.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не дај боже, не дај боже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кату Краљевић јесте ли познавали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Кату?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Јосипа Краљевића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, како не бих знао Кату Краљевић и сина њеног Златка, били смо добри јако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта се догодило њеном супругу Јосипу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па њега смо видели у центру мртвога где лежи, то сам реко на почетку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Љубомира Селаковића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У каквим сте односима били с њим, јесте ли имали неке проблеме?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам са њим никакве, чак са његовим татом сам био исто јако супер, добар човек јако и био сам са његовим татом причао и мислим били смо, јако смо се добро слагали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кад смо већ овде, јесте ли узели ту пушку и пиштољ што је спомињао господин Солаковић? Каже да је његовом оцу одузета пушка и пиштољ.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не, не, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Ви и Жељко Крњајић да сте били дошли.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не, ја нисам од њега узео ништа и били смо чак и после кад је остао пар дана, мислим оно и он је причао «свака ти част» и тако, мислим «добар си», шта имам ја лоше, немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли пролазили поред куће Љубе Солаковића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Тај дан нисам био, него сутрадан само дошо кад сам ишо код сестре, брата, да обиђем ујака, све, ја имам целу фамилију тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мирка Кесера јесте ли познавали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били с њим у контакту тог или наредних дана и?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, био сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га Ви негде довели, привели или већ?
Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сви су ишли у центар села, ја нисам никога посебно водио, ни туко, ни водио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже да сте сутрадан дошли и да сте га одвели у месну заједницу.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја га нисам водио сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Катарину Панцо?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А њеног мужа?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, Фрању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли, шта се догодило са њеним мужем?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Чуо сам, као и ови сви остали, да је убијен, а сада када је убијен, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви били међу онима који су њега одвели из куће или било где?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам био у тој групи војника и могу Вам рећи како је било. Ја сам други дан дошао из Ловаса код себе, улица то је Марка Орешковића и ту ми је ујак и прекопута ујака је Пољак Јакша и ту је била група војника и ујак је некога послао по мене, ја сам био код брата ту у кући где ми је отац живео, али отац ту није био, отац је био у избеглиштву и одоздола чујем каже, хоће Јакшу тамо неки добровољци непознати људи да ликвидирају, као породица вриште тамо и ја дошао, рекох, «људи, не дирајте никога, то су моје комшије» и у том моменту долази из Дола Пољак, Пољак Дарко, ја мислим да је Дарко, долази он, ја не знам колико је он могуће да је имао година, можда седамнаест, шеснаест, осамнаест и тако и каже он мени, без оружја, без ичега иде, каже, «Душки», каже, «комшо, ево имам под јабланом тамо», то је овако Дол, па ту су виногради, «под јабланом имам оружје и тамо ми је шаторско крило» и понео је себи тамо воде и јела, видим да је јео тамо, да ли је он ту стражарио, шта је радио. И да идемо да ће он то нама да да и одмах су ови каже идемо, они мисли сада ко зна шта ћу ја, пустити човека, шта ћу радити. Рекох, «то је мој комшија, не бојте се ништа, идете» и ондак смо нас једно десетак отишли доле у Дол и ту са леве стране од једнога, ми смо га звали Босанац, а овај, кућа његова, а са десне стране, ту је Францика и његова је мајка била у старој, он је био у новој и ту су још били неки Остојићи и шта ја знам, било је три, четири куће са десне стране а овде је та једна и ми када смо дошли до јаблана, ту ја кажем, овај, «слободно Дарко дај пушку, не бој се» и он је дао то нама и чула се тамо галама, вриска. Када је излазио у том моменту напоље, излази Францика, његова жена, нико није био у дворишту код њега, него они су изашли, када су чули ту вриску и галаму и ови су питали, каже, «ко ти је онај тамо» и он је стајао човек онако у џемперу, није имао ништа, у радном оделу. И ја кажем ко је, каже, «нека иде и он са нама горе» и када су га повезли, идемо сада сви горе и ја кажем њој, «госпођо», тој Франикиној, рекох, «не бојте се, иду горе сви да се јаве, вратиће се

он, немојте се секирати», ево ја сам био добар и са њом и са Франциком. И ја сам отишао горе до ујака, ту код кола и они су отишли горе у центар, одвели Францику и не само Францику, били су сви тамо у центру, ишли су касније радити, ишли ово, оно. Сада касније, када је он убијен, ко га је убио, ја то не знам, нисам био ни присутан, то не знам, али углавном је тако било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тада ту међу тим, када су одведени Францика и овај Пољак, био и Дамјановић Марко?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не знам, богами не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После тог првог дана и наредних дана, где Ви радите, шта радите, у ком својству, да ли сте све време остали у Ловасу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не, ја сам одмах изашао из Ловаса и само сам долазио, на пример, гај сутрадан када сам био и онда сам сутрадан, овај, пријатељима појединим и људима који су тражили од мене неку помоћ, донео сам чак и лекове, то знам да су неки људи били сви, то се звало, шокци, староседеоци који су ту живели и да сам донео други дан те лекове из Шида коме је шта требало и то сам поделио испред задруге горе, то се врло добро сећам да сам помогао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми, колико дана после тог напада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па значи сутрадан када сам био, па можда једно четири дана, тако, три, четири дана и знам да сам овом мом комшији Краљевићу донео цигара, он ме замолио, ишао је са мном у школу, каже, да ли бих му хтео донети цигара, рекох, нема Ивице проблема, Краљевић и отишао сам када сам био у Шиду и то све, донео им лекове, донео цигаре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи Ви сте се после тог напада вратили у Товарник, истог дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, истог тог дана се вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Следећи пут долазите после три, четири дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не, сутрадан сам дошао, сутрадан, рекао сам Вам да сам сутрадан када сам дошао, чак тамо што Ви кажете, како сте рекли, код Панђе тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сутрадан са Вама вратио привремено и Жељко Крњајић, до подне негде?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја, са мном није ишао, ја сам се сам вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог следећег дана јесте дошли сами или сте дошли са неким још?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сам сам дошао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То после неколико дана, јесте дошли сами или је још неко био са Вама, то када сте те цигарете доносили?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сада се не могу сетити, да ли је жена моја ишла са мном, не могу се баш сигурно сетити, али углавном сам ја већином ишао сам, јер још су деца била мала, пуцало се на све стране,

ниси био сигуран ни покрај шуме ићи ни ништа и онда мислим да сам сам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато после напада и тих неколико дана шта се догађало у Ловасу, да ли је ту формирана било каква власт, ко је ту шта радио, да ли сте чули да је било неког притварања, мучења, па чак и убистава?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја лично тамо нисам био, у Ловасу, ни када се водило на минско поље, ни када се убијало, ни када се мучило, значи ја нисам био присутан ничему томе. Само сам био обавештен након, ја не могу Вам сада тачно да кажем, али ја мислим једно десет до петнаест дана, двадесет, Ђуро Продановић покојни и не знам ко још ми јавио да дођем по Ђуку Радочаја, каже, Ђука је пребијен, Ђуро Продановић да дођем ја по њега, да га возим, њега и маму и ја, па било је једно петнаест, двадесет дана, јер ту је већ било, одакле су били ови, из Бачке Тополе, ако није резервисти из Бачке Тополе су били и када сам ја дошао по Ђуку да га возим, он је био претучен, то сам видео лично својим очима, био је сав модар од батина и они су мислили да сам ја дошао њега да тучем, нису они мене познали ти људи и ти резервисти и ја сам стао колима и ушао унутра, а ту је одмах од Ђуке Радочаја тетка и сестра, а његова сестра од тетке је моја снаја и онда сам ја, овај, они се поздравили све и ја сам их ставио у кола и одвезао за Бијељину. И тако, коме је шта требало помоћи, ја сам колико сам могао, ја сам помогао, али битно, нисам био нигде код тих убистава, ни на, што Ви кажете, минско поље, ни ништа. Ја сам имао обавезу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете убистава, откуда Ви знате да је било убистава, ја сам Вас питао, да ли Вам је познато да је било убистава?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Има сада, хвала богу, касније се чуло све, није се сакрило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када то касније?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Како касније?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То касније може бити и следећег дана и дана данашњега. Е сада када сте Ви то касније чули да је било убистава, мучења и тога? Да ли сте чули после неколико дана или у време када се то догађало да се нешто догађа у Ловасу? То што сте касније чули, то је друго, него питам Вас, у то време?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ђука ми је рекао Радочај, каже, ја сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је једино што Ви знате за тај случај?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, да Вам кажем, он је рекао овако мени, «Дуле, ово нисам заслужио», рекох, «Ђука, ја то знам, ти си мени водио фудбал, ја сам играо за Трње Јелаш», он је био тај наш спонзор, био све и рекао ми је да је неки Манојло Филић да су батињани у милицији. Рекох, «Ђука, јеси ти мене видео тамо, ниси», каже, «нисам Дуле, свака ти част, теби».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је рекао ко је то батинао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Он је рекао непознати људи, тако ми је рекао, непознати људи, није рекао, није познао, како може рећи када

не познаје људе. А ја мислим да је он дао исказ, али мени је рекао тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је све што Ви знате о догађањима у Ловасу тих десетак дана после напада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па да, ја сам највише био у свом селу са децом и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте долазили у село то једанпут или два пута како сте рекли, да ли сте ту виђали некакву војску?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Јесам, јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која је то све војска била и где, да ли по ободу села, да ли у самом селу, кога сте Ви ту виђали и у каквим униформама?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па у нормалним униформама, то сам видео ето те резервисте из Бачке Тополе, они су били у селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви чули да се нешто догодило на минском пољу, тамо у то време, да су неки људи страдали на минском пољу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја сам чуо да је било, а сада и било је то, причало се минско поље да је било, да је вођено, али ја то не знам и нисам био ту, нити сам желео да идем тамо, нити да учествујем у рату више, ја сам ишао тај дан, кога сам могао спасити, спасио, никога нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тих неколико дана после напада, кажете, били сте следећи дан и три, четири дана после тога, да ли сте тада виђали и какву војску око Ловаса, на рубу и у самом месту?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па војска је била на излазу из села, на излазу села, овамо према Шиду и била је на излазу горе према Опатовцу у две групе, сада која је војска, шта је било, само знам за ове да су били резервисти из Бачке Тополе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је било после, пустите резервисте него Вас питам за та дана када сте били, значи после два, три дана овај, након што сте ушли у Ловас, какву сте и да ли сте виђали неку војску, како су били обучени, да ли сте могли да препознате ко коме припада од те војске?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам видео војску, а сада ко коме припада, ја то нисам знао, војска је била, нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте малопре да сте пре напада на Ловас познавали неке од тих добровољаца, како сте рекли, поменули - сте неког Косту, Аждају, да ли сте још некога познавали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Од тих добровољаца нисам познавао никога, Косту сам тог знао, зато што сам се закачио са њим, посвађали смо се у вези мог брата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте се посвађали, у које време, у то време?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Када смо кртали за Ловас, он је добио сазнање неко да је приликом гранатирања Ловаса, црква горела. У том

моменту је мој брат наишао тамо, мислим био је са својим друштвом и да је он гасио цркву. Како су они то сазнали, то не зна нико, како су они то сазнали, то је, ја сам питао буразера је ли то истина, каже је, ја сам и неки Сабљак и још неки, каже, ја сам наишао и гори, глупост, неће бежати ваљда, једна црква је била у нашем селу и он је, нормално помогао и шта сада, требало га је убити због тога. Онда сам ја Кости рекао, «то је мој брат и немој ти да се плетеш у те ствари и ја сам тамо рођен и он је рођен и ми познамо наше село, а ти си, одакле си дошао, ја немам појма», тај Коста. А није га имало шта видети, толики је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте могли видети у селу када сте долазили тих дана, колико има те војске, као што је тај Коста?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па не могу Вам ја рећи, то је врвело све, то је било пуно, центар пун, сав, нема, било је и домаћих Хрвата и ових и оних, све је било пуно у центру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте знали у то време да ли је Деветак био у селу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја Деветака сам видео тамо негде трећи дан сам га ја видео, Деветака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, да ли је имао некакву функцију, било какву у селу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја колико сам информисан, да је он водио задругу, да је био директор задруге и да је водио задругу и нормално, послови се радили, брао се кукуруз, грожђе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Милана Девчића јесте ли виђали тада у селу и да ли знате шта је он радио у селу после заузимања Ловаса?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја сам виђао Милана Девчића и мислим оно, исто смо били добри и увек смо добри и сада смо добри, али не знам какву је функцију он вршио, ни други, ја сам био значи тај човек.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Милана Радојчића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, знао сам и Милана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли њега виђали у селу тих дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Њега сам исто видео у селу, али слабо, ја када сам долазио, трећи, четврти дан, пети, ја сам ишао највише код моје фамилије, обилазио родбину и бринуо се о њима, нисам ишао да мислим ни ко ће бити командант ни ко ће бити у штабу ни ко ће бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми господине Грковићу, од када сте Ви припадник милиције Товарник и ко Вам је био командир?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули када, нешто сте причали неодређено, Товарник нападнут, тамо после, од када тачно?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја Вам, видите, то је било можда када смо се ми скупили, па можда једно десетак, пет, шест дана смо се ми одмах договорили да ћемо бити нас који смо млађи, који познајемо село и познамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вежите ми се за неки временски период.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, пет, шест дана од чега?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па то је од тог напада значи трећи, четврти дан смо се ми формирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После напада на Товарник?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви учествовали у нападу на Товарник?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој сте Ви јединици били у нападу на Товарник?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: У нападу на Товарник ми смо били, како да Вам ја кажем, јединица, ишли смо сви заједно испред касарне са војском ЈНА и сећам се да ми је баш један официр, јер пошто су била два војника, то су била деца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да ми директно одговорите на питање без околне приче, а ако не можете, реците не могу.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Могу, могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, идете, били сте у нападу на Товарник.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој формацији идете, којој јединици припадате, кратко и јасно, а не окупили смо се, ишли смо тамо, вамо, то ми ништа не значи, одговорите ми кратко ако можете, ако не можете.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја не знам која јединица, само смо ми покупљени као мештани села који смо у селу са војском активном смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољац сте били?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па тако, можете рећи добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко Вам је био командир милиције у Товарнику?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Љубо Јоргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је у неком периоду био Жељко Крњајић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па Жељко је био, да, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте имали два командира шта?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, није био командир, он је ваљда био заменик ја мислим, а Љубо је био командир, Љубо Јоргић, он је био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До пред напад на Ловас, да ли је Жељко Крњајић био командир милиције Товарник?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Није био командир, био је Љубо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да је био командир милиције Товарник.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Једина ако су била два командира, ја знам да је Љубо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни мени то није јасно.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: :Да је Љубо, сва наређења да су Љубу слушали, да је он говорио вамо, тамо све, ја се сећам да је Љубо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жељко Крњајић каже да је он био командир милиције, а Милорад Воркапић његов заменик.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја знам да је он био на напад на Товарник, када је нас групу када су водили, да је он био онда, а сада ко је био у Товарнику командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је он био онда?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Онда је водио ту нашу групу, он и Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Воркапић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, нашу групу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био напад на Товарник?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: На Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Ловас?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, а на Товарник, у Товарнику је кажем Вам, ја колико сам информисан, да је био Љубо Јоргић командир, сада да ли је Жељко био његов заменик или нешто, то ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви не знате као припадник милиције Товарник да је Жељко Крњајић био командир милиције?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Они су били њих три, четири стално заједно, а ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се знало ко је командир?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ко је командир, ја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то станица милиције да не знате?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То је, није то била станица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој је то кући била та станица милиције?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: У некој Цвејић кући, тако, Цвејићева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, Ваша група двадесет људи, да ли можете да набројите који су то двадесет људи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам, овај, набројао све ове које ја познам, а ове које не познам не могу, не знам ни име ни презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Милан Девчић са Вама?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Милан Радојчић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Милана се ја не сећам, не сећам се Милана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог човека?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Знам, врло добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се да је?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Мирко Рудић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, Мирко је касније се прикључио у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миленко Рудић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни он, да ли је био Жељко Ракић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Слободан Зораја?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е Зораја, ја се не сећам да је он био са мном, можда је био у овој другој групи, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Лазар Танасић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не сећам се ни Танасића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Воркапић Милорад, рекосте?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Јесте, Милорад јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био овај Радојчић Милорад звани «Бајица»?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: «Бајица» је био, али ја мислим да није био са мојом групом, да је био са овом другом групом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био овај Воркапић Милан звани «Трнда»?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: «Трнда» је исто био, али није био са мојом групом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са којом је он групом био?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Овамо лево од нас, су биле још две, три групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Зоран Бурсаћ?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Душан Покрајац?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта је Вама, кажете Жељко командир Ваше групе, шта је он Вама рекао, шта је циљ вашег напада тог, са ким се Ви то борите?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Са ким се боримо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ушли сте у село и са ким се сада борите?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ушли смо у село, хвала богу, Хрвати су заузели, протерали Србе, ми смо отишли раније, ја сам своје родитеље одвезао раније, значи било је, јер мој отац је одмах, он је знао шта је доживео на Кордуну и осетио је и каже мени, «Дуле, значи мене и маму возиш, а Милан ако хоће, нека остане». Брат са женом је остао, сви, а ја сам у међувремену живео у Товарнику, тамо направио кућу и све. Онда сам ја одвезао родитеље најпре у Панчево код родбине мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули. Интересује ме, шта је био циљ напада, шта сте ви требали у нападу да радите, шта?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да се разоружа ХДЗ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли видели наоружане униформисане припаднике зенги, милиције?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па да Вам кажем, они су се разбежали и видео сам их у воћњаку, их воћњака се види где њих пет, шест трчи и пуцају, одаздоле су од Жабара тамо даље су пуцали према нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли неког разоружали Ви?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја нисам никог разоружао, мени је само предато оружје, а ја нисам никог разоружао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је предао оружје?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Предао ми је покојни Томо Сабљак, мој комшија, он ми је предао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било, које оружје?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Он је имао онај карабин, онај обични карабин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ловачки?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, он ми је предао карабин, а тај Брицо, то сам рекао, што ми је предао ловачку пушку и онај реденик од метака ловачких, мислим и метке. Е то сам ја све што сам ја разоружао, мислим, нисам разоружао, него су ми предали, звали ме и предали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, којим сте се то улицама Ви кретали у Ловасу, рекли сте у пола један ноћу Вас довозе војни камиони, којим то улицама се Ви крећете у Ловасу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, нисмо ми ишли, ми смо ишли покрај шуме, ишли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када долазите.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, да, из Товарника долазимо и ту до краја, до почетка шуме и онда смо ишли пешице, скроз около села и сада смо ми са ове стране, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са које стране, да ли са ове стране где су Ваши. Бежанија где је или са друге стране од Опатовца?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Од Опатовца, од Опатовца смо ту овако, ту има три улице, нема ту улица не знам колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и којим улицама се краће Ваша група?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Овом Главном улицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Главном, да бисте дошли до Главне улице, бар према оној мапи, морате проћи кроз неке улице. Којим улицама сте дошли до Главне улице?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Одмах, ту смо ми, како смо ми ту били, значи одмах улазимо директно у ту улицу, у тој кући где смо ми били, значи ту директно одмах улазимо у ту кућу и онда има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се кретали Прерадовићевом улицом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја да Вам кажем искрено, ја и не знам која је Прерадовићева улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је улица где станују Данијел и Цецилија Бадањак?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам ишао том улицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку Вашег исказа сте данас рекли 'да сте ишли том улицом, Прерадовићевом.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Прерадовићевом улицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Бадањак где станују? Ја сам овде, ја сам Вам рекао овде, ова улица сада када идемо право, значи овде има једна мала, мислим, овако улица, та прекида, та иде доле за моју улицу за Бежанију, као Марка Орешковића, е ту је прекид и у центру је прекид и тамо код цркве када се иде у Жабаре, е у тој Главној улици то су та четири прекида што има, значи у тој првој улици како се, што Ви кажете зове, ту где сам био код Славка Божића, е то је то, друге нема, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су ови припадници Ваше групе ишли разним улицама? Жељко Крњајић помиње да је био у Прерадовићевој улици?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја ако је он био у тој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се ви то раздвајали, какве су биле те групе?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ту је било свакако, нема, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није било строго да се иде том улицом него?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Није, па било је раздвајања, било је свачега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли Фрање Рачког улицом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Фрање Рачког?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ова улица где станује Јосип Сабљак, Вид Кризманић.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишли сте том улицом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте били испред куће Драгице Острун?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Само сам прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били ту присутни када јој је муж изведен?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Она тврди да јесте ту били, набраја и Вас да сте били.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам, гарантујем мислим сто-посто да нисам, јер ја сам Вам рекао где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли видели неке запаљене куће тог дана када је био напад, да су неке куће паљене, да је неко од припадника Ваше групе палио куће?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Од моје групе, нико није запалио кућу, од моје групе, ја нисам видео да је неко запалио док сам ја ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли знате где је кућа Илије Бакете?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Илије Бакете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја мислим у овој Главној улици са леве стране, а родитељи су његови одмах у другој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли му је запаљена кућа тада када је био напад?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Касније каже да је горела та кућа, али док сам ја пролазио, није горела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овог Јосипа Цоњара кућа, је ли горела, да ли је запаљена за време напада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Исто Јосипа Цоњара исто не сећам се, само ту задњу сам видео доле где је горела та, сада како се они презивају, ја знам да је жена плакала и ту је иза ње био, живео тај Лукетић, што ми је предао ловачку пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је горела кућа Злагка и Јосипа Краљевића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Није горела док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то ишао неко после вас и палио или како је то било?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја то не знам, док сам ја, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то ви више пута претресали те куће, нека је група ишла после вас, не разумем.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ма то је касније ишло, то се више није знало, шта ја знам, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови тврде и Златко и Ката Краљевић да је управо тада када је био напад, да сте их Ви повели тамо према задрузи, рекли им да иду према задрузи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја нисам код њих ни био, ни код Златка ни унутра, ја нисам код њих ни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она помиње Вас да сте били са војницима, непознатим ту.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја нисам сигурно био код ње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за овог Вида Кризманића, ко је његову кућу запалио?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То ја сам рекао када сам дошао код Славка Божића, ту је била група војника, ту сам препознао само овога како се зове, Ергића из Товарника, Милета, јер он и Вида су радили заједно тамо у Товарнику и када смо изашли од чика Славка, онда је та кућа горела. Сада ко је шта запалио, бацио, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неку кућу Кесер Јосипа?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Кесер Јосипа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Вероватно да знам, али мислим, ја сам то заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је ишла та ваша група улицом Вуковарском, односно улицом Марка Орешковића, односно Бежанијом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Овај, ја тај дан нисам ишао у Бежанију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ишли до Ваше куће?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, зато што су родитељи били одвежени, а брат је био код старца и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан нисте ишли, а када сте то ишли?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, како је изгледао тај напад? Ево за ову улицу Вуковарску помиње се Жељко Крњајић да је био у тој улици, помиње га овај Јапунца Жељко, како командир ту негде шета другим улицама, а Ви у овој једној улици, како је то било?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја Вам кажем, ја сам до задруге смо сви били до центра, то је било све, касније се то све раширило, свако на своју страну је ишао, то је било, нема ни команде, нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командир целокупној тој наоружаној скупини од осамдесет људи, кажете било је осамдесет?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па свака група је имала свог ко је, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је координисао те групе.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, ко је водио те групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја знам за ову моју групу ко је водио, а ко је водио добровољце, неко је рекао да је Коста, али ја се тога не сећам, да ли је Коста тај или није, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај «Аждаја» где је он био?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: За «Аждају»; ја са њим нисам имао контакте никакве, али сам чуо да га зову «Аждаја».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били у нападу Коста и «Аждаја»?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, да, били су, они су били овамо лево, они су водили групе посебне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за овог Паву Ђаковића, Мато Батаковић спомену овде нама у судници, каже, Ви сте му рекли да остане ту испред задруге и да ће сада да иде кући, да ће да пође кући тамо где је и пошао после где је одведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је отишао кући да војницима, нормално, не само он, него многи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте му Ви рекли да ту остане, да ће ићи кући?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја сам био са њим тамо и са Павишом, нас тројица смо били ту и онда када су видели ко је, ја кажем, рекох, то је месар, човек који је годинама радио и он је ишао кући својој да обиђе да види ког има, шта ја знам и ја када сам га питао, «Павиша, ди ти је Вилко и син и зет», каже, «Дуле, они су отишли, ја не знам где су» и ту сам са Павишом остао и ови су добровољци он је ишао кући својој, оставио, он каже, шта ћу са радњом, сада нема радња ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте да сви људи иду према задрузи. Зашто људи иду према задрузи, ко је то њима рекао да иду према задрузи и да се окупљају у задружном дворишту?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па сви су у центар ишли јер није било толико војника да би могло сада, прошао си кроз село и сада да ти остану, нема, мислим оно, сви су морали заједно и ту се договарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, реците ми, ови мештани хрватске наационалности, зашто се они тог дана окупљају у задрузи када је био напад? Кажете, пуца се тамо, и сада људи неки из подрума изашли и према задрузи.

Ко је то њима рекао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Било им је сигурније у задрузи него у својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они дошли ту да се сакрију у задрузи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па сви су били у задрузи, нормално у истом месту, па боље им је било у задрузи, него да су остали по кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они господине Грковићу, то не причају тако, они кажу да су ту, да им је речено да морају ту да се пријаве у задрузи, да су затворени ту ноћ, неки су тучени.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја ту ноћ нисам био тамо, ја сам отишао после три сата за Товарник, а мештани су сви, то сам видео ја својим очима, где су ишли сви у задругу, сви су ишли, јер су се људи бојали шта је било, јер наређење да иду горе да се јаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами хтели да се склоне ту у задругу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту им је било сигурније?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ту им је било најсигурније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сутрадан Ви долазите, зашто Ви сада долазите у Ловас сутрадан?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па долазим да обиђем фамилију моју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте обишли претходног дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па био сам ја, био сам са братом, био сам са сестром, са ујаком, једино родитељи су ми били вани, стриц ми је био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да нисте били у Вашој улици претходног дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па нисам био у мојој улици, али био сам код сестре, био сам код брата, на пет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак сте били у тој улици?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Отишао сам код брата да га обиђем, хвала богу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате нешто, како је онај Ваш комшија из те улице Јосип Пољак страдао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е то не знам, Јосип Пољак не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли да је страдао тог дана када је био напад?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам чуо сутрадан да је Јосип Пољак убијен, то сам чуо, али не знам ни када је убијен, ни који дан је убијен, то не знам, али његовог сина Дарка значи то сам Вам рекао тај дан, када се Дарко и онда га је војска одвела са собом, ишао је не знам ни ја у Ваљеву, био је по Шиду ишао, он је био дете, 16-17 година, ја мислим, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, та наредна три, четири дана, када сте били у Ловасу, шта се дешава? Ви кажете, били сте три, четири дана после, дошли?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Видео сам где људи иду са трактором, где возе из задруге, из села, ишли су брати грожђе, кукурузе, то сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то организовао те радове?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Вероватно Деветак и ко је водио задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неки затвор да је постојао тамо у простору где је Месни уред, да су неки људи затварани?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја нисам био тамо, нити сам улазио, нити сам видео кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова Катарина Панђо, жена Францике Сатлака, Фрање Панђо, тврди да сте Ви испитивали њеног мужа Фрању Панђо и да сте га повели на испитивање?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја нисам никада никог испитивао, нити сам имао ту функцију за испитивање, како сам Вам рекао претходно, иза тога стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А рекосте, Ви сте долазили сутрадан до куће Љубомира Солаковића, је ли тако рекосте?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја се не сећам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па малопре сте рекли.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Био сам ја са његовим татом, али кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, сутрадан, није тог дана него сутрадан. Жељко Крњајић тврди да је био испред куће Љубе Солаковића 10.10.?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, али ја нисам улазио у кућу код њега, него сам био са његовим оцем, јако сам био добар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим поводом сте ту ишли тада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ту сам ишао овде где је Клисурећ покојни, заправо Саво, не знам да ли је покојни човек, старији, у ту улицу, он је био директор школе, па сам ишао ту покрај њега и ту ми је одмах сестра одмах иза ћошка ту становала а брат је тамо мало даље био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је страдао неко у нападу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ето, у мојој улици је тај настрадао, тај Краљевић Јосип, он је настрадао, а он је лежао мртав, издалека се види где човек лежи, а сада како је погинуо, то Вам не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Иван Острун, шта би са њим?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Њега нисам, са њим нисам имао контакте никако што се тиче тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вид Кризманић, шта би са њим?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Исто, Вида, то сам Вам описао и тек други, сутрадан, када сам дошао, онда ми је Славко Божић рекао, да су комшију убили, Славко Божић, тај директор задруге што је био. Он ми је рекао, «Виду су убили», јер када сам ја био код њега, када је кућа горела и онда када је Славко изашао, ту је била, кажем Вам, група људи и био је тога што сам познао Ергића, али он је са Видом радио у задрузи, то знам врло добро да је радио у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је то одвео овог Павишу Ђаковића?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То је исто, исто су били, овај, непознати људи који су ишли по кућама, ја не знам ко је ни шта је, углавном су, то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то непознати људи, то је све Ваша група била у тој улици?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, па то се од центра то се све скроз раширило, то нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Ваша група од двадесет људи је била у тој улици?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Павиша Ђаковић је био у месници и у подруму пића тамо где је.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, да, у месници је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ваша група долази ту?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ту долази наша група и било је, ја не знам, наша група долази, али ту до центра. Када су дошли до центра, онда су се сви раширили овамо, десно, лево, ту више није било нормално, то је страшно, паника каква је била, ја не знам, углавном су се ту људи измешали сви и добровољци и ја ту не могу, Павиша је био са мном, овај мали Шимуновић, стајао је и видео је и он где су Павишу водили, а сада, ја те људе не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови који су видели, овај Мато Батаковић каже да сте Ви одвели човека?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Мато Батаковић може да прича коме год хоће, али мени не може, ја сам сигуран у то, он је видео где смо ми били тамо и причали пред задругом, он је то видео, а и он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли били задужени бомбама, осим овим другим оружјем које причате приликом напада, пре напада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Приликом напада, овај, добили смо и бомбе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Од кога и колико?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Од војске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Колико?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Видео сам и бомбе и зоље и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Колико по припаднику групе, то Вас питам?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам имао две.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте их искористили, јесте их бацали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А други?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја моју нисам бацио нигде, чак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте ли видели, да ли други бацају?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: У мом рејону није нико бацио бомбу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У Вашем рејону нико? А како су куће запаљене, чиме?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па како су запаљене касније, ја то нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја Вас питам.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: :Нисам ја видео како су запаљене, ја сам, када сам ишао тамо, када сам ишао доле, видим кућа гори, а сада ко је бацио бомбу, шта је радио, ја то не могу рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чули смо овде од сведока и од неких оптужених да су се бомбе бадале у подруме. Да ли имате сазнање о томе да су се бацале бомбе у подруме, ако неко се не јави или да су се тако куће?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: У мојој сто-посто улици нико није бацио бомбу у подрум када сам ја ишао у напад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, а у каквим сте односима сада са тим Матом, са овим Фрањом што Вам је помињала председник већа, значи сви ови људи Вас помињу као овде саслушани као оштећени у својству сведока, у каквим сте Ви после били односима са тим људима или пре тога? Јесте ли у сукобу са свим тим људима, са овом Бранком Балић?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ми смо били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Зашто Вас онда сви неосновано терете? Зашто причају да сте Ви извели овог, одвели оног и тако даље?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја нисам никога извео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како можете да то објасните?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ево ја Вам могу објаснити како сам Вам објаснио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Зашто причају за Вас да сте Ви били у тој кући у тој улици?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да Вам ја кажем, то је страшно, мислим, оно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Који је њихов мотив?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, који је њихов мотив, то је само једна велика лаж и један, шта ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, који је мотив за ту лаж, Ви кажете да је лаж, а они причају да су Вас видели негде како одводите овог, оног?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Знате како је, да Вам ја кажем, сигурно је мотив за то што ја нисам видео ко је њеног тату видео, ко је, шта је, она мисли сада да ћу ја да причам бајке, нешто, ја нећу да измишљам када нисам био и нисам видео ни ко га је убио ни ко је и онда ја не могу да и онда је она нормално да је била бесна и све. Зашто није споменула да сам ја донео робу њеној деци, ја и њен свекар, то није споменула нигде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не питам само за њу, него иначе има много људи који.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ето кажем Вам и за ту Панђу исто, ја кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Помињу Вас у некој групи и сада Ви кажете, то сви људи причају лажи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, ја Вама кажем, они су њега одвели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, од бранилаца нема, од оптужених? Изволите. Димитријевић изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хтео бих само да Вас питам, молим Вас ако знате, а требало би да знате, колико је станица милиције у Товарнику била удаљена од командног места бригаде, тамо где је та воојна команда?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Колико је била удаљена?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па то је било, ја мислим да није било више од једно 250 метара, по мојој процени.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала. Када сте говорили о нападу на Ловас, нисам добро пратио, али сте једном рекли, рекли сте да сте издали команду или наредили, не пуцајте, а обзиром да Ви нисте били тамо командир МУП-а или тако нешто.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја нисам рекао команду, ја сам само рекао «не пуцајте», ја сам викнуо «не пуцајте људи», тако сам викао, јер сам знао да у тој кући живи Божо поштар који је стварно човек разносио пензије, био људина, имао је пуно деце и био је прави човек и хвала богу да сам викао да не пуцају, зашто да пуцају у човека који је прав.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: То сам хтео баш да Вас питам, господине, Ви нисте били тамо командир?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисте били командир?

АДВ. СРЂАН БОРКОВИЋ: Никада.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А Ви ипак наређујете, не пуцај, зашто сте то урадили?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам ја наређивао, ја сам код Милића на ћошку био, а та је кућа прекопута.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, нисте наредили али сте викнули «не пуцај».

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Зато што познам човека на кога су пуцали. Нисам ја наредио, ја сам викнуо, «не пуцајте људи», .то сам рекао а нисам наредио.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, то сам хтео да чујем, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћници, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је циљ био разоружавање ХДЗ.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је Вама рекао да је то циљ те акције, тог напада?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па тај циљ се од ЈНА сазнао, зашто је ЈНА ишла.

НАТАША КАНДИЋ: А којом приликом сте Ви сазнали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Када сам био у контакту са.

НАТАША КАНДИЋ: Са ЈНА?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па да.

НАТАША КАНДИЋ: Са ким?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја те људе не знам, они су чак мене питали рекао сам пре тога, овај, када сам био у Шиду, питали су ме, одмах пре напада на Товарник, да ли ја отприлике знам где би се ти зенговци налазили, ово оно, ја сам рекао отприлике могу тамо да буду према Илачи ту деснои где је била циглана, ту на улазу можда са десне стране, ето то је моје било, а нормално да је ЈНА ишла.

НАТАША КАНДИЋ: Али пре тог напада, да ли сте имали неки састанак у Товарнику на коме су били и официри тадашње ЈНА?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Овај, ја лично нисам имао састанак, али вероватно ту је био Жељко и ови који су били са тим официрима, али ја нисам био, ја са њима нисам био на састанку, нити ишта. Само сам, кажем, у Шиду зато што сам из Товарника, мислим у Ловасу, а у Товарнику сам живео, е онда у Шиду када су официри питали тамо на код касарне у ловачком, код касарне где смо били, каже, нису људи волели ићи, али ту је била активна војска, било је ту деце из разне националности, још је то била Југославија, није била.

НАТАША КАНДИЋ: Конкретно, шта кажу ти официри?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па они су питали за то, шта, како, да ли знате, каква сазнања имате, колико има.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то су сазнања али сада говоримо, зато што сте јасно рекли да је то био циљ разоружавање ХДЗ.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко то каже?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ЈНА, официри ЈНА.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете неко име да нам кажете?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја не знам имена, не могу знати ја имена, ја нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Али значи то су официри који су били у касарни у Шиду?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па да.

НАТАША КАНДИЋ: А у Товарнику?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Они су касније у Товарник дошли, касније је војска дошла.

НАТАША КАНДИЋ: А онда сте нам рекли да, овај, кажете да је увек у свакој групи били су мештани који су добровољцима показивали куће и који су, овај.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нормално, да.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, шта је био задатак ваш, кажете да показујете куће, шта је био задатак добровољаца?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја не могу говорити за поједине добровољце.

НАТАША КАНДИЋ: Ево за Вашу групу, пошто сте врло јасно рекли да су.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: За моју групу је било да се спаси колико се може људи, а који су тамо остали.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, од кога и од чега да се спаси?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па од пуцања, то је све живо.

НАТАША КАНДИЋ: А на кога се пуца?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па на нас су пуцали.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: ХДЗ нормално да је бранио своје село, је ли тако.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кажите ми, навели сте да сте видели петоро, шесторо како трче кроз воћњак. Где је тај ХДЗ о коме Ви говорите, кажете ако пуца ХДЗ не знам?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Они су имали у центру тамо своје састанке.

НАТАША КАНДИЋ: Говоримо о 10.10., Ви сте у селу, Ви кажете да спасете?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па нешто се разбежало, они су стајали са оне стране, чекали нас а ми смо дошли са ове стране, јер да смо ишли са оне стране, вероватно би бико жртава.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте Ви то видели, јесте Ви видели осим ових кажете, ови што су трчали кроз воћњак, ових петоро, шесторо, јесте још некога видели?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Него?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Него чуо сам да су они били након касније да су они очекивали напад од Шида и да су тамо заузели као то село да се брани село, а ми смо дошли са ове стране од Опатовца.

НАТАША КАНДИЋ: И онда?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: И онда када су они чули пуцњаву, гранатирање, овамо, онамо, то се све разбежало, када сам био код ове баке од Маринка Цоњара маме, она ми је рекла отворено да су отишли за Шаренград.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да нисте никога разоружали.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Никога.

НАТАША КАНДИЋ: Како иде онда та ваша акција разоружавања, зашто не разоружавате?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па када Марко Ходак није имао оружје, Мата Фрковић, овај, није имао оружје, Фрања Брајковић није имао оружје, како да разоружам људе када немају оружје.

НАТАША КАНДИЋ: Значи нема нико ко је наоружан?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Они нису имали оружје.

НАТАША КАНДИЋ: У Вашој тој улици?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, у мојој улици.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, ко доноси одлуку да Ви изводите њих и да их усмерава према задрузи, према центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао то, он каже добровољно су ишли.

НАТАША КАНДИЋ: Само молим вас, врло сам прецизно, овај, каже сви су ишли према центру, ми смо их изводили, нисам ја водио никога, него су сви.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сами су ишли, људи су сами ишли према центру, спонтано је то све ишло, Марко Ходак и ови сви, ја сам са њима, ја.

НАТАША КАНДИЋ: Само да нам опишете ситуацију.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам са њима био.

НАТАША КАНДИЋ: Ви их позовете, они изађу и крећу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ма чак су овде код нас где су били мешани, ту су Срби и Хрвати, они су чак заједно били у подруму знате и они су заједно излазили, нема ту никаквог.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кажите ми, да ли Андрија Балић креће према задрузи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, Андрија је када сам ја ишао у Жабар, он је већ био, пењао се према цркви горе и према центру, не он сам, било је доста старијих људи и жена.

НАТАША КАНДИЋ: И рекли сте нам да иду зато што је било сигурније тамо?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сигурније сто-посто.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било, то је неки резон за све, да би им било сигурније тамо.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: За све, да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ваш брат креће прма центру?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Мој брат касније.

НАТАША КАНДИЋ: Не касније, тог дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Тог дана брат је касније.

НАТАША КАНДИЋ: Само то, да ли креће, да ли иде?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Касније је дошао и он.

НАТАША КАНДИЋ: Тога дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, касније је дошао и он горе.

НАТАША КАНДИЋ: Када касније?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Када, већ када сам ја отишао, онда је он дошао горе, он, па позна све, како не би ишао и познаје и Хрвате и све и са њима је тамо живео и сада је најбоље да не познаје никога, ишао је, то је све родбина.

НАТАША КАНДИЋ: Не да позна него, да ли он одлази у задругу, тамо где одлазе Хрвати?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е то ја мислим да Срби нису ишли тамо, само Хрвати.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто се они излажу опасности па остају?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Они су касније обезбеђивали овај део који су остали, ти добровољци, па Опатовац, овај део ту Мохова, све неко је морао разумете.

НАТАША КАНДИЋ: Како, Срби који су остали у кућама, они обезбеђују село?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па касније они добровољци, сви су остали тамо у селу.

НАТАША КАНДИЋ: Говоримо, пазите, о том 10-ом када Ви кажете, Хрвати излазе и одлазе у задругу зато што је тамо сигурније, ја питам Срби, а Ви кажете, а не, они остају.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нису остали кући, сви су отишли у центар, сви су били у селу, сви су били у селу.

НАТАША КАНДИЋ: Сада кажете да Ваш брат није ишао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сви су били у селу, да.

НАТАША КАНДИЋ: Сви су били у селу.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: У центру, да, па нико није остао сам у кући па да, него сви су отишли тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Само да разјаснимо, да ли Ваш брат иде са Хрватима у задругу или остаје код куће?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па да Вам ја нешто кажем, ја знам да је он био тамо, али да ли је он ишао заједно са Хрватима, не знам, знам да је био у подруму заједно са њима, он, Ђуро Продановић и то, то знам, лично знам, али касније где су они сви ишли, ја то нисам могао да видим, наопако.

НАТАША КАНДИЋ: Онда бих Вас само на питање оптуженог Крњајића, он Вас пита овако да ли смо говорили да стављају беле крпе, а Ви кажете, је, било је а на његово поновно питање, да ли смо

говорили да стављају беле траке око рамена, Ви кажете, не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крпе је потврдио.

НАТАША КАНДИЋ: Сада нам само реците ово прво питање када Вас он пита, да ли смо говорили да стављају беле крпе, Ви кажете, је, било је. Шта сте говорили?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја да Вам кажем, те беле крпе су једни носили, једни нису носили, ја то.

НАТАША КАНДИЋ: Али молим Вас, то је та ситуација, Ви сте испред, позивате и сада се појављују неке беле крпе, шта Ви, да ли Ви кажете, шта кажете, на питање Крњајића, кажете, је било је тога, сада ми само кажите, шта је било како ко ставља и ко каже да стављају беле крпе и где стављају беле крпе?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам видео на пар капија где су биле беле крпе.

НАТАША КАНДИЋ: Беле крпе пре него што сте стигли до тих капија или када?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не, када смо прошли, људи су стављали као било је обележено да су припадници ЈНА и добровољци да су прошли ту улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А: који то припадници ЈНА сада иду том улицом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја кажем припадници ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви припадник ЈНА?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Добровољци, да, добро, то сам се збунио, извињавам се.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, ко им каже да ставе те беле крпе, да је та кућа претрешена?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Сигурно групе које су ишле нормално да су рекле.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, Ви сте тај који идете?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, ја сам рекао чика Славку, лично Божићу, слободно метите, ја сам лично рекао њему, метните белу крпу слободно и кажите ако неко дође, јер касније се то, знате када смо ми отишли из села, шта ја знам ко ће доћи и убити Славка Божића, ја то не могу знати, рекао сам, ви се слободно позовите на мене, имате ту близу комшије.

НАТАША КАНДИЋ: Да сте им рекли да ставе беле крпе?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, ја сам рекао Славку слободно метни и кажи да сам ја био, ако неко буде од мештана, неко ко позна и ако дође неко од добровољаца али нормално да нису добровољци сами баш одмах ишли по селу, него да су били са нашим људима.

НАТАША КАНДИЋ: Само још једно питање ради разјашњења, да ли Ви добијате упутство пре напада да то кажете?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле Вам то упутство сада или то?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам то, како да Вам кажем, ја сам то самоиницијативно војнички оно, јер знам ако се иде негде у претрес, негде нешто ради, да се то на неки начин обележи, да се зна да човек не погине без везе или да је неко био код њега да га провери, да нема проблема никаквих.

НАТАША КАНДИЋ: Ко ме сте давали то упутство или савет, свима у Вашој улици или Хрватима?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам дао Славку Божићу зато што је он у тој улици овде једини био, овај, Хрват.

НАТАША КАНДИЋ: Једини у тој улици?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Овде у овој улици ту, да, Славко, а овде где смо били ту од Крњајића, то је било све мешано и сви су били заједно, ту су били баш сви заједно.

НАТАША КАНДИЋ: Онда је било пигање око белих трака око рукава, да ли знате нешто о томе, пошто ми смо овде чули сведоке који су овај морали да носе, ко тог дана каже да поред белих крпа на кућама, стављају и траке око руку?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја то нисам, ја то не знам и нисам никоме ни рекао да стави, нити, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте претресали српске куће?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Српске куће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Наопако.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи наопако, нисте?

НАТАША КАНДИЋ: Како наопако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте у мене, јесте претресали српске куће?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Где ћу претресати српске куће, наопако, ја не могу претресати од мог брата кућу. Да ли би Ви претресали Вашег брага или сестре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово ме занима због ових белих крпа.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, извините, требало је раније да Вас питам, Ви кажете, Крњајић је водио Вашу групу.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Када Ви сазнајете да Крњајић води Вашу групу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Били смо заједно, дошли и заједно смо ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, какав је то одговор, заједно смо ту били.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сазнајете да ће Крњајић командовати групом у којој сте Ви били од тих 20 људи, ко Вам је то рекао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па Жељко је рекао, он води и Милорад воде ту групу нашу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Милорад?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Покојни Воркапић.

НАТАША КАНДИЋ: А сада остало је нејасно, кажете, знао сам ко руководи мојом групом, то је Крњајић, а ко је руководио добровољцима, то не знам.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас у групи Вашој коју води Крњајић, како се понашају добровољци?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нису добровољци одмах били ту са нама, добровољци.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ако сте нам претходно објаснили да иде група у којој је неколико мештана који би показали добровољцима.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То нису били добровољци, то су били староседеоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, колега, шта коментаришете Ви нон-стоп, додајујете.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Нисам, ја сам сада први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то први пут, претреси трају већ четврта година, стално Ви нешто као додајујете. Ако имате питање, поставите овде питање, стављајте примедбе, али то добацивање, то не долази више у обзир, ја Вас молим да више не коментаришете са места где седите.

НАТАША КАНДИЋ: Ево ово питање, пошто сте раније описали.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да Вам ја кажем. У полицији ја сам Вам набројао ко је био у полицији.

НАТАША КАНДИЋ: Ко чини групу? И ко води групу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па онда само објасните сад овај, како добровољци у тој групи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па нису то добровољци били ту у тој групи. То је била као милицајска група али ту су били људи које ја не познам. Јел Ви разумете? Ја те људе, ја познам ове наше, познам Жељка, Милорада.

НАТАША КАНДИЋ: Ко су добровољци о којима Ви нама овде говорите? Ко су они?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па не знам ја ко су. Људи из Србије, а ко су ја не знам ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како не знате у милицајској групи остале припаднике, то су били, то је милиција Товарника чији сте и Ви припадник.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја Вам кажем да ја не знам њихова имена, то су људи се прикључили милицији, и ишли са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте униформу Ви имали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам имао обичну, ову СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд као милиција.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па нисмо још добили те униформе и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од оружја шта рекосте да сте имали?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Имао сам аутоматску пушку.

НАТАША КАНДИЋ: И сад овај, видите још само нешто ради разјашњења, кажете значи циљ овај операције је разоружавање. Ви сте, Вама су предали карабин и ловачку пушку.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: И ловачку пушку.

НАТАША КАНДИЋ: Да. Шта је скупљено у тој акцији, операцији од оружја? Како је остварен тај циљ? С којим резултатима? Шта сте скупили од оружја? Разоружали колико људи?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја нисам разоружао, мени су људи то предали а сад остале групе ја то не знам, свако за себе зна шта је ко радио, ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Јел било неког, после те операције јел било неког састанка Вас или ових који су водили групе да се зна какви су резултати.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То Вам ја не могу рећ шта је било касније јер ја сам једноставно журио касније отишао сам.

НАТАША КАНДИЋ: А шта сте урадили са тим карабином и том ловачком пушком?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Предали.

НАТАША КАНДИЋ: Ко ме?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: У магацин.

НАТАША КАНДИЋ: Где је био магацин тог дана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па овде био у задруги.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је водио тај магацин?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не знам ја ко је водио, углавном се тамо на једном месту све остављало оружје.

НАТАША КАНДИЋ: Оружје колико, јел сте видели оружје?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па ја лично сам предао то моје што сам имао а било је тамо отворено и тамо смо стављали у једну просторију а касније чувари ко је био, ко је остао преко ноћи.

НАТАША КАНДИЋ: А ко Вам је рекао то је магацин за прихват оружја?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па то смо се између себе договорили све наоружање што нађемо стављаћемо у једну просторију.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, јел сте видели оружје?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па јесам.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте видели?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па видео сам два-три ова аутоматска ове «калашњикове» и пар карабина, имало је њих доста карабин. Е то сам видео, а касније ко је још донео шта ја не знам, нисам био ту да прегледам.

НАТАША КАНДИЋ: И само још једно питање о Вашим сазнањима ко је кад кажете заузели смо овај Ловас, освојили смо Ловас, тако сте, то сте употребили. Ко је онда био власт у селу? Ко је чинио власт?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Власт у селу како да Вам ја сад објасним? Била је војска ЈНА, била је. Били су неки резервисти.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Резервисти, ко је био власт? Не могу да буду власт резервисти.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па војници, војска је била, официри су били тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је чинио команду у селу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па то ја не знам јер ја нисам кажем Вам, ја нисам ишао ни у команду ни нигде овај кад су они дошли војска и то све и кад су дошли резервисти ја то сам Вам рекао кад је речено да сам први пут, онда сам видео да су ти дошли из Бачке Тополе и кад сам Ђуку одвезао и све, е онда је била војска значи ту, била је на изласку из села, сад ко је командовао са њом, ја то не знам. Ја Вам не могу рећи, јер нисам био у контакту ни са никим од њих официра.

НАТАША КАНДИЋ: И сад само ако можете ако председница дозволи, рекосте да су Срби били протерани из Ловаса, да сте ви зато одвели родитеље где беше у Баточину у Србију?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, најпре у Панчево па онда у Баточину.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је било са Вашим братом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Мој брат је остао у Ловасу.

НАТАША КАНДИЋ: Како је остао у таквим условима?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е то питајте њега.

НАТАША КАНДИЋ: Па чули смо ми њега овде, него питам Вас.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја не знам зашто је он остао. Он је остао био је исто добар као и ја са свима, али ја сам послушао мог оца који је то све преживео и кад је он осетио то све шта ће се десити он је рекао «Дуле, вози мене и маму».

НАТАША КАНДИЋ: А шта се десило?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па барикаде, одмах ту свашта, изазивања, што лупања на капије, што претње, шта треба неко да малтретира? Он је све то доживео 41., 42 кад је имао 12 година. И он је то човек осетио и ја сам га одвео и касније кад сам га вратио умро, мама остала у Крагујевцу, добила шећер, добила све у болници, није била ни на сахрани ни ништа.

Они су доста тортуру доживели тамо 41., 42.

НАТАША КАНДИЋ: Јел знате шта се другима догађало? Исто то?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сам рекао сам Вам, ја сам доживио то после Борова Села. Значи, барикаде су биле, још није рат, већ је било уздрмано све и кад сам возио родитеље моје Јелена Лукетић, прва комшиница моје маме и њен отац Никола били смо јако пријатељи добри и све и она се посвађала са мојом мамом у време тога ХДЗ-а и кад сам дошао већ на Економију горе, комшија тај исти који ми је предо Сабљак Томислав, каже ево звони телефон каже да вас не

пустим, каже само идите. Каже моја мама «јел то Јелена зове»? Каже «Јелена каже Лукетић». Значи, женско па је била тако дрска и безобразна.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте се уплашили Јелене или?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не уплашили наопако како уплашили. Ајој и Ви питате свашта.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите Крњајић има допунска питања.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја бих хтео нешто само мало да разјаснимо. Господине Дуле, Душане да ли ти знаш та кућа из које смо ми изашли чија је то кућа?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја сад да ти кажем искрено Жељко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте изашли?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пред напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па конкретизујте.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ако ја кажем Миленка Рудића јел то то?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Е то је та улица Прерадовићева, кад говоримо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада хоћете да шта? Сведочите, изнесите одбрану?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не да објасним да сведок каже јел то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро. Извињавам се ја. Кад отворим капију из Прерадовићеве улице колико има метара до моје куће до улице Ивана Рибара?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Шта нема 50 метара.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па онда кад смо претрчали до моје куће нисмо одали улицом Прерадовићевом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крњајићу Ви стално користите прилику да сведочите, изнесите одбрану не знам ни ја шта радите. Имате право на питање сведоку, одговор и на крају да ставите примедбу. А сада Ви изнесите одбрану или ако хоћете можемо дан да закажемо да Ви поново допуњавате Вашу одбрану. Реците, питатје га, он нека одговори или ако је нешто причао а Ви се с тим не слажете, ставите примедбу.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Господине Дуле рекао си да је наша та група касније се раширила, раштркала. Моје питање гласи да ли смо до задруге ишли сви заједно?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је до тад, сад из других улица неко долазио или је касније долазио ти што ти спомињеш добровољце те.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја нисам могао да видим из друге улице кад сам ја ишао доле, низ моју главну улицу одаздоле из Жабара смо ишли горе према селу.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да ли ти познаш Ступар Душана?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Из Товарника?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Где је он радио?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ја мислим да је радио у задрузи.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ма не, ово пред напад на Ловас. Да ли је он био милиционер у Товарнику?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па да ли постоји могућност да је он ишао са нама улицом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па постоји сигурно. Само кажем ти, ја било нас је толико ја не могу се више ни сетити, знам ове тебе, овога како се зове Девчића и тако које познам. Сви који су били у милицији ишли су.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мало пре те госпођа Кандић пита код Фрање Брајковића нисте разоружали тамо, нисте вамо а не пита те, а сад те ја питам да ли су им синови побегли са оружјем? Да ли знаш да су наше годиште, наши бивши другари побегли у те воћњаке, винограде и пуцали по нама?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ето чуо сам, прво сам чуо од Павиша је рекао да су Мирко и Дарко да су отишли са оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Павишини синови је ли?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, не, зет и син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зет и син. Добро. То је овај Павиша Ђаковић.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Јосип Пољак где је био његов син?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е Јосип Пољак, његов је син био под јабланом. То Вам је ту где је Панђа доле у долу, а то је био виноград, воћњак од задруге и он је ту под једним јабланом имао шаторско крило и ту је имао оружје и рекао је мени кад је дошао у горе код Јакше, они су родбина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дарко Пољак?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Дарко, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где му је био Никола?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Е не знам где је Никола био. Николу нисам видео, Никола је вероватно побегао или је био у воћњаку ко зна. Али углавном се мали предао и дао и онда касније га је војска одвела са собом и видео сам га касније чак у Шиду има он родбине у Шиду и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови од Ивана Оструна син где је био он?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Па где је био. Сигурно је пола је њих и више који су кажем узели «калашњикове» и побегли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Немам више питања. Имао бих један мали приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У вези баш те улице Прерадовићеве. Спомине се Крњајић је рекао да су ишли улицом Прерадовићевом. Јесте, око 15 метара из те куће смо Миленка Рудића, то је улица Прерадовић, 15 метара косо је моја кућа и улица Иве Лоле Рибара. Значи, нисмо ишли. Рекао сам у мојој групи је било око 15 полицајаца, милиционера плус Милан Радојчић и мени непозната 2-3 значи Душко је направио да ли неку грешку са добровољцима, нису били добровољци у нашој групи, то су били људи непознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Милан Радојчић у својој одбрани је рекао да је «Аждаја» био са вама ту у тој групи.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Милан Радојчић, ја тврдим овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је у својој одбрани причао да је «Аждаја» био у вашој групи.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па добро ја мислим да је до сад јасно да «Аждаја» није уопште ни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја тек ми сад ништа није јасно. Ево тек се појављује каже Коста и Аждаја били у нападу. Судимо се још.

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Али није Коста био са нама госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Није Коста био са нама у нападу. Он је био лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него ја предочавам шта је рекао.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тврдио сам у својој одбрани а и сад тврдим до 2 сата до кад сам ја био с њима, с мојом милицијом односно до задруге нисмо ишли по другим улицама, а да ли је касније неко негде отишао и онда да ли су долазили добровољци у нашу улицу то је могуће али до 2 сигурно није, ја јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми како он не зна да сте Ви командир милиције у Товарнику?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га предложили за сведока.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па то Вам је доказ да нисам га ни убеђивао, ни причао ни ништа, нисмо се ни видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна ко му је командир.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја имам папире и доказе на жалост да сам био командир. На жалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И тврдим то до 2 сата да сигурно нисмо, да смо били заједно а после 2-3 да ли је ко скренуо, да ли је ко отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Пошто је сведок рекао да је наредна 3-4 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни микрофон укључили. Да ли сте Ви завршили Крњајићу? Можете да седнете.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Пошто је сведок на данашњем претресу рекао да је он наредна 3-4 дана боравка његовог у Ловасу је био према

томе, ја сам хтео да га питам да ли је у та три-четири дана видео Жељка Крњајића у Ловасу или не?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Молим?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да је после не да је био 3-4 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали Крњајића после 10.10.?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми јесте ли виђали Стјепана Маринковића и Драгана Накића кад сте кренули у напад?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, ишли су са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће они са вама?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То немојте питати мене. Ја нисам био ни вођа ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли ишли испред свих вас?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Ишли су са нама заједно, испред да. Са нама заједно, са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред? То када сте ишли пешице јел да? Куд сте се кретали асвалтом?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Асвалтом, руб шуме па кроз кукурузе па доле у дол па се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко од њих двојице био затворен у некој кући, шта би?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Не, овај како се зове тај први како сте рекли да се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драган Накић и Стјепан Маринковић звани «лисац».

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да, Маринковић је побегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Побегао?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да. Низ брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А други? Шта би с њим?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: А овај други Жељко је био са њим и овај како се зове Милорад покојни, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Драган Накић и Стјепан Маринковић је ли су то Хрвати?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће они с вама у нападу?

Сведок ДУШАН ГРКОВИЋ: То мене немојте питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да направимо малу паузу па макар не стигли једног сведока, видећемо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида у 16 часова и 55 минута и биће настављен у 17 часова и 10 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се наставља у 17 часова и 20 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Станимировићу, најпре да Вам узмемо податке. Име оца?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Милутин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милутин. А шта сте Ви по занимању?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па имам 8 разреда школе, нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Никако опредељен, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где живите?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: У Адашевцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Железничка 39.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења и место рођења?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Товарник, 67.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте у неком сродству са овде оптуженима Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не.

Са оптуженима несродан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да

дајете исказ положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се кривични поступак против ових 14 лица које сам Вам прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас у октобру и новембру месецу 91., године, односно страдање цивила у нападу на Ловас, затим убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила у овом периоду у селу и догађај на такозваном минском пољу и страдање цивила при овом догађају. Вас је оптужени Жељко Крњајић предложио за сведока, испричаћете суду шта од овога Ви знате.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ја колко знам ми смо ишли у напад на село. Нас је неки тамо пуковник наредио да идемо. Ко је ту био главни, ми смо сели у Товарнику на бензинској пумпи у неке камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите па ће Вам ближе бити микрофон устима.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ми смо сели у неке камионе тамо, одвели су нас један део пута, ту су нас искрцали, ту су нас дочекали неки такозвани добровољци, тако сам чуо да се зову. Отишли смо пешке на Ловас, ушли смо у селу. Кад смо ушли у село у неку дворишну зграду кроз башче, чекали смо напад. Неко каже да је напад почео тад, неко каже тад, ја нисам имао шта да кажем колико је сати било. Напад је престао, почела је пуцњава. Ја да Вам право кажем ја сам се уплашио. Ко пуца, шта пуца Милорад и Жељко су рекли «људи не бојте се полако ћемо да видимо ко је, шта је, где је». Изашли смо. Почели смо викал по кућама «изађите, нећемо вам ништа» онда су они рекли то су све Срби. Међутим, ту су излазили и Срби и Хрвати из подрума. И ми смо десно кренули улицом и ту смо ишли до краја села. На крају села смо завршили, ту је напад стао, ми смо се вратили. Милорад покојни каже «ди сте ви до сад»? «Ево нас». «Јел сте завршили»? «јесмо». «Седајте у камионе». Жељко је већ одвезао неку жену како сам чуо, жену неку одвезао рањену. Идите ви кући и тако смо ми отишли поново у Товарник. То је све што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите Крњајићу. Немате питања за сведока кога сте Ви предложили? Ваш бранилац исто нема. Тужилац? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви из Товарника, односно да ли сте тада живели у Товарнику?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте на било који начин мобилисани у ту Југословенску народну армију као резервиста или територијалну одбрану?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па као територијална одбрана ми смо мобилисани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која територијална одбрана Товарника или Шида?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Славоније, Барање и Западног Срема. Не знам ни ја сада. Ко год је долазио тај је био командант тамо. Војска, они су имали своју команду. Они су командовали територијалци командовали, ја не знам тачно ко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Коме сте Ви конкретно, којој формацији сте Ви припадали?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ја сам припадао прво територијалној одбрани, па је Миле Страја наредио да ми млађи идемо у милицију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините то «Миле Страја».

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Миле неки, ми смо га звали Страја, тако да је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којој функцији је он био? Шта је?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Он је био неки командант територијалне одбране, тако су га звали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да идете у?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: У милицију, станицу милиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад сте добили Ви такво наређење да идете у ту станицу милиције у односу на напад на Ловас?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: О па то је било можда једно пар дана пре тога. Не знам сад да кажем колико дана 6, 7, 10.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И колико вас је по броју се пријавило у станицу милиције?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па не могу да, ту је долазило и одлазило, не могу да се сетим броја људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорим о броју неосредно пре напада на Ловас.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Можда нас је ту било једно 20-так.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате неких имена?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па био је Душко Грковић, Милорад, Жељко. Они су били из Ловаса. Жељка сам познао пошто му је сестра удана у Товарник. Милорада сам упознао преко Жељка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините? Милорад?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Воркапић. Сад, ко је још био ту? Био је ту још неки Веса, неки Љуба. Ко су ти људи били, ујак је неки звали смо га Ујак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали још неког из Ловаса и Товарника ко је био са Вама у тој полицији?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, ја сам се слабо дружио са Ловашчанима, не бих знао ни Жељка да нема сестру удану у

Товарнику. И Душка Грковића који је био из Ловаса али је живио у Товарнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био командир полиције у Товарнику? Ко је био Вама старешина? Ипак је то полиција.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: То је био Милорад, Жељко и неки Љуба. Тај Љуба је правио спискове кад идемо на пункт, кад шта радимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је неко припремао на било који начин за тај напад на Ловас?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па дошао је један пуковник то се сећам у комбинезону тенковском. Још један с њим мршави, шта је он био по чину не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је дошао?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: У станицу милиције. Ми смо ту били сви и он је рекао да је направио план за напад, пропали су сви преговори. Да се ми прикључимо територијалној одбрани и добровољцима. Е сад шта како, на бензинску смо дошли, ко је имао лошу пушку могао је да добије другу. Ко је имао муниције мало, могао је да узме шта хоће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко долази на бензинску пумпу? Да ли само вас 20-так из те станице?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, ту су већ били ови добровољци и територијалци, ми смо задњи стигли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали некога из те територијалне одбране или од тих добровољаца који су били са Вама?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па од добровољаца никога. Знао сам тога Милета ко је још могао да буде? Био неки имао је босански нагласак, стално свака друга реч му је псовао је Титу, а зашто, шта, како, ко је тај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали тада Милана Радојчића и Милана Девчића?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Нисам по именима. Видео сам људе али нисам знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве сте ви униформе имали?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ух, ту је било свакаквих од плавих униформи, ја сам имао плаве панталоне, плаву неку кошуљу и неку шарену јакну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви знали као војник, полицајац ко командује и како ће се одвијати напад? Јесте ли имали конкретно неки задатак? Куда идете, куда се крећете?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Нас су одвели тамо до репетитора и пустили нас, идите кроз курузе па сад шта буде. Ми смо кроз башче ушли у село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, јесте ли ушли сви заједно колико вас је било. Колико вас је било у тој групи укупно?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Можда стотинак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Можда стотинак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли сви заједно ишли кроз те баште?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ма не, један по један како ћемо ићи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим у једној групи или у више група или појединачно, како сте ишли?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ишла је колона сад, како шта ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад сте дошли до села?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Они су отишли на своју страну а ми смо ушли у село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је отишао на своју страну?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ти територијалци и добровољци. Њих више нисам видео. Ми смо кроз баште ушли нас десетак, петнаест.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На коју то страну су отишли они а куда сте ви кренули?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Они су ошли некуд равно. Ми смо ушли ту десно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад то и равно и десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког правца сте ушли у Ловас?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ми смо ушли од правца Јелаша. То је шума Јелаш. Почиње са леве стране па ја не знам има можда једно 2 километра где се та шума саставља. Па смо ми дошли скоро до те шуме где се саставља, па смо ту неким курузима ишли главно мени је глава сва била излупана од куруза, пошто сам ја нижи а курузи високи па само туче по глави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада у тој групи вашој колико вас је било кад сте кренули према насељу, према Ловасу?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Према насељу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па према Ловасу. Колико вас је било у тој вашој групи?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: У нашој? Милиције?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па десетак, петнаест, не знам колико нас је ишло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам неко командује? Како се ви крећете?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Крећемо се као стихија, шта ја знам како да објасним.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте Ви имали од наоружања код себе?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па имао аутоматску пушку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали бомбе или још нешто од наоружања?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Нисам имао бомбе. Ја нисам знао бомбама руковати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А је ли неко из Вашег окружења имао бомбе или неко друго?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па не знам. Можда и јесте ја нисам. Како ћу ја видјет по мраку ко је шта имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када сте пришли првим кућама у Ловасу јел пуца неко на вас? Пуцате ви на некога? Шта се догађа?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, не, ми смо ушли у село, у једну дворишну зграду, ту смо дочекали да крене артиљеријски напад, кад смо ми седели ту, почело је бомбардовање, а ја пошто сам по ВЕС-у нишанција на топу одједном ја чујем звижди преко нас, аха реко, ми ћемо добити још од својих. Тако да је пар преко нас прелетело.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А пре него што сте кренули у тај напад кад поменуште то гранатирање, да ли вам је неко рекао да ће бити употребљена нека артиљерија у нападу?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да, да, да ће бити артиљеријски напад, војска ће дат подршку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И након тога како се даље крећете, да ли познајете неку улицу у Ловасу, да ли уопште познајете Ловас?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ја сам ишо за Вуковар сто пута али је ту аутобус окретао, ја нисам ишо кроз улице, био сам једном у Ловачком дому у неким сватовима, ко зна каквима, е то је све што знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И добро, крећете се и шта се догађа?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Почела је пуцњава са наше, овако напред од нас, не знамо ми ни ко пуца, без везе, да ли пуцају ови, дал бежат назад или шта радит, не знам и ту су Жељко и Милорад, не бојте се, ово је српски крај села, ми извиримо гледамо, они тамо пуцају, ај кренемо и ми некако, некако смо се ослободили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте то кренули, да ли и ви пуцате?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па нисмо ми пуцали, на ког ћеш пуцат, у куће празне, они вичу не знам, изађи Перо, изађи Марко, како се ко звао, они излазе, ту је било и Срба и Хрвата, љубе се са њима које су познавали, ми ћутимо, гледамо, шта, како, ди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да неко из тих група пуца на те куће или да су евентуално неку кућу запалили?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, оно шта ће пуцат кад људи излазе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте излазе људи, да ли је неко из ваше групе захтевао, тражио од тих мештана који су у кући да изађу ако су подрумима, ако су у кући?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да, да се покажу ко је ди, шта, да се види де су људи. Кућа која је претрешена било је да се нека бела плахта, поњава, било шта да се стави на капију, да то буде знак да је то претресена кућа. Од почетка тога дела где смо ми ишли, значи све до краја смо људима објашњавали да не би војска то после поново претресала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било ту одвајања неких људи, да су неки одвођени, да их је неко одводио?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, не. Ја сам чак једног познавао, то је Мија Клисурећ, он је имао пријатеља у Товарнику, е тај, заједничког пријатеља, па сам ја њега видео, реко де си Мијо, не бој се ништа то смо ми, у каже добро је, он је ту мојих година, не знам де је завршио саде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су све време док сте ви ту у селу, да ли су са вама Крњајић и Грковић, пошто једино њих помињете да их знате?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па отприлике, нисам ја баш нон стоп гледао у њих да ли су они ту или нису. Милорад је ту био, виђао сам их.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од ових како Ви кажете добровољаца и у једном тренутку био са вама у тој групи?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, до центра села нису долазили. Нисам их ја видео, е од центра села је почела пуцњава некако са десне страна нама, али су и они трчали оданде, оном улицом, ја гледам ко су сад ови, хоће нас још ови побити, дај бежи тамо, склањај се, не знаш ни ко су ни шта су, паника је то, није то баш била игра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве сте униформе ви имали?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Имао сам плаву униформу, плаву кошуљу и неку шарену јакну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад сте дошли до центра села где сте ви, куда сте ви, шта бива онда, куда се ви крећете, шта се догађа?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Равно до краја села, никуд нисмо скретали, куда да ми скрећемо кад нас је ту у групи мало, куда ћемо ићи. Ове групе броје по 20, 30, 40 људи ове две групе, а нас десетак, петнаест, где да се одвајамо. Куд нас је и овако шака јада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Још једном Вас упитам, рекосте да нисте видели да је неко из тих кућа извођен, одвођен, саслушаван?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Испричајте нам до краја шта се догодило, дошли до центра села, видите неке групе?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Дошли до центра села, до центра села није било неке пуцњаве по нама, али нисмо ни ми нешто пуцали, кад смо ми дошли до центра села видим ја тамо неки мотори лежи, ја огледам да ли је жив, не видим, кад одавде осу паљба с десне стране, а ми беж ко ди стигне, ту неки мали каналчић, ја сам упао у тај канал и шта ћу, ћути, полако беж према задруге, шта ћу, шта треба радит.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И после те пуцњаве куда Ви идете?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: У село нисмо ту никог нашли, ја не знам, та је пуцњава престала, па смо се ми ту опет мало соколили, па крећемо доле према задруги, према Душка Топића продавници, кад опет пуче тамо од Ловачког дома, ми опет ајд бежи, склањај се, ту до задруге било неких трактора, неких кола, завлачи се ту, ди ћеш, шта

ћеш, пуцај и ти према тамо. Не видиш кога, али дери, шта сад. И опет пуцњава стала, ми опет гледај, оћемо ил нећемо, шта ћемо, како ћемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И у наставку кад се све то, ако се заврши са том пуцњавом шта би до краја?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ништа, дошли смо до краја села, до краја села долазимо тамо испод Ловачког дома, сад ја вичем, једна капија, ја отварам, «газда, газда», кад иде ловачки кер, е сад још да ме уједе ловачки кер, сад онда остаће прича док сам жив. Ја вичем «газда, газда» излази неки деда, «деда јеси ли ти сам ту», каже «ја и баба», па ајде, «јел имаш кога», «немам никога», он је партизан неки био, објашњава деда нама нашироко, надугачко, «децо оћете пит ракије», ма какве ракије куд сам и овако гладан, «јесте ли гладни», «јесмо», «хоћете јести», «па има ли шта», каже «како не би било», деда нама насеко тамо неког мяса, дери, пи, по месу, леба, хоћете пит вина, ма какво вино дај да ми, ми ту с дедом једемо и пијемо, каже деда е па ја сам ловац, ја морам вама дат ловачку пушку, утрапи мени ловачку пушку и реденик муниције, шта ћу ја саде, устао, натраг више немаш куда, онда смо ми дошли до задруге, Милорад тамо, «ди сте ви досад», «па ево ме», шта ћу ја сад причат да смо ми код деде јели и пили, баш ме брига, каже ајде каже, Жељко је већ отишао неку жену, рањена, шта ли је, пала граната, реко јел завршено, каже шта је било, па каже има један рањен, један мртав, три, четири рањена знаш. И ништа, шта ћемо ми сад, каже остави ту пушку на гомилу, има ту и аутоматских пушака, и М-48 и ловачких и ја бацим ону пушку, нисам ја њу раздужио, ни, ми седај у овог бога, шта је био камион, цип, компањола, знам да је био Грковић, није Грковић, Мацура, Дуја Ступар ваљда, и ми смо отишли за Товарник. И поново преузимамо дужност милиције, то је било валда десетог, сутра дан Жељко дође, нека пуцњава у Товарнику, Жељко рањен, одведоше га у Митровицу, ми тамо, ма беж даље што пре да те нико не види.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То док сте били у тој кући, док сте се кретали и то нешто мало попили и појели, јесу ли Грковић и Крњајић били?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ја не могу да се сетим ко је био све, ја знам да смо ми ту, то гладни ко керови од синоћ нисмо ништа јели, дај деда да једемо, деда, и деда једе с нама. Па колко је то могло бит? Пола сата, 45 минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сутрадан кад сте чули да је Крњајић рањен, да ли се можете сетити које је доба дана?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ух то је било предвече, нисам чуо, ја сам био ту у станици милиције у Товарнику. Он је ту рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви након тог десетог и ако јесте, када се поново враћали у Ловас и били у Ловасу?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: О нисам се ја враћао. Шта ћу се враћат кад сам овде имао дужност, држали пунктове и ћутили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте знали да се нешто догађа у Ловасу са неким?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па долазили су људи, долазио је Милорад, он и Љуба су тамо нешто мунђали, шта су, дал су, једном је нека пометња испала, шта је било, неки на минском пољу, шта је, како је, колко их је, немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали овог Накића?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Накића сам познавао из Товарника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали неки конфликт са њим, да ли се нешто догађало у Товарнику?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, ја колико сам видио да је њега Љубе тај водио са собом, шта је он њега водио, куд је он њега водио, њега и предао је Милораду, па сад ја га знам по надимку Лисац лимар, а сад како се он зове, тог Лисца лимара сам познавао јер је имао бабу и деду преко пута моје куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли да ли га је ко саслушавао и због чега?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли да ли га је неко саслушавао и због чега?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: То ја не знам. Њега је војска довела и једног и другог, а сад шта су они с њима имали ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми у тим припремама за напад шта су они вама рекли који је циљ напада?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па циљ напада је да се преда то оружје и да се тај тенк преда који је истеран отален из Товарника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел нађосте тенк у Ловасу?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Код задруге је, ту је близу задруга и овај како се зове, тај Боровски погон, е сад тачно на којем месту ја немам појма. Али ја мислим по мени, моје чисто мишљење да је био код задруге, јер у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са тим тенком?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са тим тенком, јел то тај тенк?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Њега је војска преузела, ја немам појма шта је било с тим тенком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први сведок који то спомиње овде да је у Ловасу нађен. Ми имамо овде у писменој документацији војној да је у Илоку тај тенк пронађен од војске и враћен.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ја сам само слушао ја нисам ту ишо, ја сам прошо ту камионом, тај тенк ја нисам видио, ја сам слушао да је ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то сте слушали?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да, између тога, а сад не знам ни ко ми је реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и реците ми с ким сте се ви тамо борили, против кога сте се борили?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па против ХДЗ-а, против Збора народне гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели неког Зенгу?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Како да не, излазили су са оружјем, истрчавали пред нас у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па иза овија, из соба пуцали по нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел убисте неког?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Они испали рафал и туда, и ми онда пуцај по прозорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што не, када истрчи испред вас тај припадник Збора народне гарде ви га не убијате, како?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Пуца он, пуцам ја, па, да је то баш тако ко на стрелишту, сагиње су ту глава брзо доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: И шта и, кад он испуца муницију он побегне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не убисте ни једног припадника?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ма какви убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неког припадника хрватске милиције?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па не знам да ли је ко био у хрватској милицији. Нисам видео, после сам видео неке униформе, неко је донео, али одакле је, шта, како, ту на гомили тој са оружјем, ту сам видео неке униформе милицајске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам нико није причао да су ови зенговци истрчавали из кућа.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Јесте, причали су ови добровољци после тамо кад смо се, они су завршили после ту пред задругом што је, али, нисам ја у њихове ловачке приче баш пуно веровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли су убијени неки људи током напада?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: А ја сам видео једног мртвога, али кажем ту је то код задруге, код школе лежао неки матори, али је у том тренутку пуцњава нама с десне стране па, шта ће, бежи даље, сакривај се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај матори, је ли био у униформи, јел?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ма није, у цивилу, лежао тамо, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу. И, ко вама командује?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: У том тренутку командују Милорад и Жељко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милорад Воркапић и Жељко Крњајић?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да, да. Добро ја њих зовем тако пошто сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих двојица?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да, пошто сам их знао, био добар с њима. Мислим Жељка сам знао и пре рата, а овај му је као био кум па смо као нека фамилија, ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми ко је командовао свима вама који сте тог дана пошли?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Пуковник овај, војска, они су нам дали оружје, они су нас превели, ми кад смо дошли ту, до тога, то је, иза репетитора ту је једно скретиште, тако линија иде са стране, пошто ја сам ту имао њиву па сам тај део јако добро познавао. Ту је пуковник био са тим пинц гауером и не би ни знао да је пуковник да нисам питао, знао сам чинове ове војне, ја сам '86., служио армију, а овај у неком комбинезону, ја сам био у СМБ униформи кад сам служио а овај после каже па то је тенковски комбинезон, и имао ту нешто ко роштиљ, шта је он, каже пуковник, ајд пуковник, кад је вама пуковник и мени је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао он до Ловаса тамо с вама?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, он је ту остао, сад куд је он отишао ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а како је онда командовао тамо кад сте били?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Он је нас послао па сад како, ко остане остане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има даље питања? Од бранилаца нема. Изволите.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан господине Станимировићу, ја сам Градимир Налић, браним Милана Радојчића. То када су вам рекли Страја, претпостављам да млађи људи оду у полицију у Товарник или сте се тамо придружили или тако?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па по наређењу команданта ТО.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, какав сте Ви имали статус, јесте ли Ви били активан полицајац од тог тренутка или резервиста, да тако кажем, резервни састав?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли Вам то неко рекао?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Није нико рекао, ми смо као били милиција.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Милиција.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Држали пунктове према Шиду са војном полицијом.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Аха, е то. Кажите ми молим вас је ли вас неко обучавао за некакве полицијске задатке?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, не нико ништа.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли вам неко говорио која су ваша права а која су права грађана?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Нико ништа.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ништа око тога?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Ми смо стихијски добили пушке у Шиду на вашаришту.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где сте Ви били господине Станимировићу када је ослобађан Товарник?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: У Товарнику.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У Товарнику сте били?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Заједно са војском.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да. Ко је ушао у Товарник?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Нека јединица, новосадски корпус, тако су их звали.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Војска значи?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Југословенска народна армија?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Са тенковима и били су неки ваљевци, тако су их звали.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А је ли било, да ли Ви знате, у Товарнику жртава, је ли било погинулих?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па јесте, јесте.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И колико отприлике ако се сећате?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Е сад то не могу да се сетим, био је Богдан Седлић убијен, био је Паја Милутиновић.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А што је уопште дошло, да ли можете да нам кажете што је дошло до тога да се пуца у Товарнику, у Ловасу било где, шта је претходило томе, да ли можете да нам кажете шта је то изазвало?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Мислите од почетка?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта се десило то, да?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па како да објасним, на почетку то је значи у седмом месецу је почело, они су се одвојили од нас, значи ја и Ви смо пријатељи и ја дођем до Вас и кажем здраво, Ви погледате овако у мене и ћутите. Тако је почело, једном су моји пријатељи из школе носили аутоматске пушке, паповке, М-48, ја гледам, шта је сад ово, пиштољи се јавно носе, ножеви, ми испадамо нико и ништа, у кафану не смеш ући, онда смо имали једну кафану, пошто је Товарник тако мало, овај део према Илачи је као хрватски а овај је као био српски, па смо ту имали једну кафану, па смо се ту тако налазили, онда нам више ни ту нису дали мира. Онда су долазили и ту провоцирали, ја тражим «лав пиво» он каже нема ту «лава», има «ожујско», шта ћеш, не смеш ништа рећи, мораш ћутати, а нисмо више ни ту ишли.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли било организације да кажем војне или паравојне од стране хрватског становништва Ваших комшија, да ли су се они организовали, да Ви то знате?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ако човек има униформу Збора народне гарде и аутоматску пушку, ако има милицајску униформу са шаховницом, ваљда је то нека организација му дала, ја му нисам дао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А је ли постојала тада некаква друга милиција ту, Југословенска или?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, не, сви су значи, и они који су били старији, који су некад били, које сам ја некад виђао са петокраком на глави, који су долазили као позорници, патрола и они су скинули петокраке и шаховнице.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ставили шаховнице?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми да ли памтите да ли се нешто становништво значајније исељавало у том периоду, српско?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ко год је имао малу децу, једном само дође, ја не знам неко пробуба, кољу и пале кола и за Шид.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта кажу?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Кољу, убијају, биће ово, биће напад, биће вако, биће нако, мој буразер је имао баш двоје мале деце, ћерка је била две године а син је био осам година, пали кола и туда за Шид.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала Вам. Још ћу Вас једну ствар питати, пошто сте рекли да сте били чини ми се нишанција на хаубици, јел?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не на хаубици, на МТ 12 милиметара.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Значи Ви претпостављам да разликујете артиљеријска оруђа?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Слабо.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта је дејствовало то јутро по Ловасу, да ли можете да определите?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не могу ја да се определим, јер ја сам у војсци испалио једну гранату. То је све.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли су то били да кажем тенкови или нека статична оруђа? Не можете ни то?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не могу да кажем, углавном грувало је, а кад грува преко главе извините.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је то трајало отприлике, шта мислите колико је испаљено ту?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па ја не знам, двадесетак, тридесетак, петнаест, нисам ја њи бројао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте били нишанција на топу јел?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад се заврши гађање, вежбовно, бојево, било које, јел се прави некакав попис утрошене муниције?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па највероватније.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел тако?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Мора се правдати шта је потрошено.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И то је на нивоу мале јединице, ја претпостављам батерије, ви се?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Батерија, батерија.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јел праве веће јединице записнике о утрошку муниције?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Мора бити и на малој јединици и на великој.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала вам најлепше.

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Мислим ако могу још да допуним, пошто смо ми имали гађање са уметнутом цеви, то је био противмитраљески 12 милиметара, па смо ту вежбали, то је све писано колко је испалено.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сваки?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Сваки је писан у армији. Е сад да ли је овде писано, највероватније јесте.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А јел био овај Душан Ступар да ли знате Душана Ступара?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Да, како не би знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и он у нападу?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са вама у тој групи или?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Па био је ту, сад да ли је баш био поред мене или, били смо ту и Душко Грковић и Жељко и Милорад и, не могу још ни да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Миле Ергич, Страја, јел био он?

Сведок МИЛОШ СТАНИМИРОВИЋ: Не, с нама није био, он је отишао тамо негде даље, нисам га ја тај дан ни видео, он је дошо тек сутра, прекосутра у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. даље од питања нема више нико. Јел ви овако предлагате сведока па немате питања. Добро. Довршено сведочење. Следећи сведок. Можете да идете господине Станимировићу. Никола Мацура.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА МАЦУРА НИКОЛЕ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Мацура. Ваши подаци, име оца?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Никола Благоје Мацура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како отац?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Мислим Благоје је отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Благоја, шта сте Ви по занимању?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Средња стручна спрема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли негде радите?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса Ваша?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Вељка Пауновића 80, Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шид, година рођења?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: 1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: У Шидским Бановцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шидским Бановцима је ли тако? Да ли сте у неком сродству са Љубаном Деветаком, Миланом Девчићем, Миланом Радојчићем, Жељком Крњајићем, Миодрагом Димитријевићем, Дарком Перићем, Радованом Влајковићем, Радисавом Јосиповићем, Јованом Димитријевићем, Сашом Стојановић, Драганом Бачићем, Зораном Косијер, Петронијем Стевановићем, Александром Николаидисом?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са оптуженима несродан.

Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите, положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Овај јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве изјављује:

Пред овим судом се води поступак против ових 14 лица које сам вам прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет оптужбе је страдање Хрватског цивилног становништва у октобру и новембру месецу '91. године у месту Ловас и то страдање цивила у нападу на Ловас, затим у овом периоду убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила у селу и догађај на такозваном минском пољу и страдање цивила при овом догађају. Вас је оптужени Жељко Крњајић предложио за сведока,

сигурно имате сазнања у вези овога што је предмет оптужбе да испричате суду шта се то десило, шта је Вама у вези овога познато.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не знам шта Вас интересује, мислим, не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ближе, ближе ништа Вас не чујемо.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не знам шта Вас интересује, шта ја могу да помогнем, ја сам био у току тог дана кад се улазило у Ловас и тај исти дан сам се и вратио, тако да не знам колико могу да помогнем у вези тог предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас нисам звала по службеној дужности, тужилац Вас предлагао није, изволите Крњајићу.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан. Молим те Никола реци ми ти си рођен у Бановцима?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тамо си живио до пред сам рат '91.године?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кад си ти постао припадник милиције Товарник?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Када?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не могу тачан датум да кажем али по уласку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе ја Вас уопште не чујем.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па по уласку у Товарник кад смо ушли, после напада на Товарник. Два дана после тога, не знам нисам сигуран да ли је дан или два, небитно.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ко је тебе одредио, послао да будеш милиционар?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па није нико, договарали смо се међусобно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо Вас, гласније, не морате према њему да се окрећете, окрените се према микрофону.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је тамо био министар Боро Богуновић?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је он то све аминовао, одобрио?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Реци ми Никола да ли си ти 09., ноћу кренуо према селу Ловасу?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: 09.октобра?

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, 09.октобра '91?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесам.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ишао си као припадник милиције јел?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Колико је ишло још твојих колега?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па не могу тачан број, између десет и петнаест, да ли је било 12, 13, 15 не могу тачно да, нисам се бавио с тим колико је тачно било.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли се сећаш одакле си, кренули смо из станице и куд смо отишли?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па до бензинске пумпе, одакле смо после кренули даље према Јелашу, односно шуми Јелаш.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је било тамо на бензинској пумпи још неке војске кад смо дошли?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш које?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас разумео шта га питате, није чуо.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш која војска је ишла, која војска је још била на бензинској пумпи?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па војска ЈНА, која ће бити.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И шта се дешава тада на бензинској пумпи, како крећемо?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па поделило се коме је фалило наоружања, коме није и.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ко је делио?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па војска, мислим ко ће.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Значи ти си припадао групи милиције?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ко ти је био командир?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па у то време Жељко Крњајић, тј. ти.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кад смо дошли, нисам те разумео да ли си споменуо камионима да смо ишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како, питајте га на који начин смо дошли, докле смо дошли.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па била су војна возила, да ли су биле ове врсте или оне врсте, небитно али су војна возила била.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Докле су нас довезла?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па до улаза до те шуме Јелаш.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Даље идемо пешке је ли?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Твоја група и твој командир где одлазе кад смо дошли на ободу, на руб села Ловаса?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Како где одлазе.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Где је твоја група, ја и твоја група, куд смо ми отишли?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па ишли смо том улицом како се зове улица не знам, али том главном улицом према центру, не могу сада да знам како се зове улица. Углавном смо били сви заједно у групи.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је прије нашег изласка било неко бомбардовање?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш где је моја кућа у Ловасу?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па ту где смо боравили ујутро у подруму, пар кућа даље али не могу сад тачно да знам колико је то удаљено, да ли је три куће или више.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Када смо кренули да ли се сећаш шта сам ја и Милорад Воркапић, шта смо вам рекли?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не могу се сјетити.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли сам издао неку Никола наредбу, пуцај, пали, ломи, заробљавај, уби?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па то није било уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније молим Вас, Ви кода нисте ручали, шта.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па и нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо ни ми.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Није, такви наредби није било јер то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кад смо кренули том улицом да ли се сећаш да ли смо становништву које смо звали ван да изађу из подрума, да ли смо им говорили да ставе беле плахте, крпе било шта на капију?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је то рађено и Србима и Хрватима?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је било у првом делу те улице, да ли је било отпора, пуцања према нама?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па у по четку није било, једино око центра тамо, око центра села.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли смо ми Никола од почетка улице изводили и народ неке хапсили и терали са собом горе у задружно неко двориште?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли се сећаш јеси видео своје другаре, мене, да ли смо носили неко заплењено оружје?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па они јесу предавали оружје ко је имао давао је добровољно, али није нико запленио пошто није било толико отпора.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли је та наша група раширила се по селу и ишла по свим неким улицама већим, мањим?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не, ишли смо једном улицом и то је то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: До колико си ти сати остао у Ловасу?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па не знам, послеподне да ли је било један, два, пола три, не могу тачно да кажем прошло је дуго времена, али до поподне.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И како си отишао из Ловаса?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па у опет у војним возилима, сместили су нас и вратили смо се назад.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ко ти је то рекао?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Мислим да је био Милорад Воркапић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте кренули у тај напад на Ловас, да ли вам је неко рекао, да вам се неко обратио од неких војних лица и да ли вам је рекао који је циљ напада, зашто идете на Ловас?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па не могу тачно да се сетим, опет се не чује, долазио је неки официр сад који је чин имао немам појма, не могу стварно детаља да се сетим, да ли је капетан, потпуковник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у станици милиције ту где сте били?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да, долазио је и ту и тамо да нам каже шта треба јер је валда постојала опасност да нападну на Товарник па због тога да се иде то да решимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта значи то да се реши, како да се реши?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па лепо, како да се реши, војним путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли вам рекао ко ће све учествовати у том нападу и на који начин?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Колико ја могу сад да се стим тога, то је било давно, не могу да се сетим таквих детаља јер нисам ни био надлежан да слушам команде, мени је било као обичан милиционар сам ишао шта ми се нареди, на задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви тада познавали неке мештене Ловаса?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Пре тог напада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тога дана мислим, у то време запараво?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је са вама у тој групи коју је водио.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Добро, извињавам се нисам навикао на.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој групи коју је како рекосте водио Крњајић, те милиције из Товарника, да ли сте Ви и ако јесте кога познавали?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Из, са нама из наше групе?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па познавао сам пар људи, остало нисам знао. Неколико људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ако можете да се сетите имена тих људи, тих неколико које сте познавали?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па знао сам Жељка Крњајића, Милорада Воркапића, Дулета Грковића, Душана Грковића је ли, и сад не могу више да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте познавали Милана Девчића?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Мислим упознао га јесам али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тад јесте га познавали?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не, пре тога не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у време напада и ту боравка у тој полицијској станици?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па онда сам га упознао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте знали ко је и шта је и одакле?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли и он био са вама у тој групи која је ишла у напад?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Ја мислим да јесте, али нисам сигуран, немојте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте познавали Милана Радојчића?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Исто тек накнадно, пре рата нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У то време када се све то догађа, значи 10. напад?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Упознају се људи на брзину, али све то кратко траје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дана пре напада је попуњена та ваша полиција кажете 20-30 људи?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па то је попуњавано по потреби, долазили су из Вуковара одавде, оданде, откуд смо знали, пролазило је ту много људи не могу тачно да кажем е сад то је било за два дана толико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у вашој групи изузев вас, из састава те полиције, полицијске станице у Товарнику постојала нека Територијална одбрана локална?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од припадника те локалне Територијалне одбране био у, учествовао у нападу у саставу полиције, или добровољаца или војске?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте, али нису били са нама у групи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате да јесу, са ким су били у групи ако су ишли у напад?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па не могу да знам са ким су били али су ишли у групи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате да су то припадници Територијалне одбране?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Зато што сам знао овог једног човека, по томе сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је име том човеку?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Мислим да је Миле Страјо Страјић, не могу тачно да знам овако, али не знам му име да ли је тачан податак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој вашој групи у том нападу, да ли је поред Вас, да ли су били и припадници још неке војске неки добровољци ако се помињало или из неког другог састава?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Са нама у групи није био нико, било је нас 10-так, 12 колико сам рекао 15, не знам нисам сигуран, ми смо били сами.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Свих 10-12 је било из те станице милиције?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нико са стране није био?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Није улазио нико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви знали да, ако сте чули, да ли сте знали да ће у нападу учествовати још неки други састави, добровољци, Територијална одбрана?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Знали смо, знали смо али их нисмо видели, свако је ишао својим путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли вама неко рекао да ће са вама ићи и још неки добровољци или неки други састав?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не разумем како мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је рекао пре напада, Ви кажете иде ваша група 10, 12, 15 и иду неки добровољци, да ли вам, ко вам је то и када рекао да иду и добровољци у напад?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па нисмо могли сами да заузмемо цело село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да ли сте могли или не, питам Вас да ли вам је неко рекао да и добровољци иду са вама у напад, ништа више?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па речено је, али ко је рекао не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И то је одговор.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Ја не знам шта сам јуче јео, а не ко је говорио нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто рекосте за ове куће да сте стављали те.

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Беле плахте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па на чије куће сте стављали беле плахте?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па на све које су прегледане.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ви знали ко станује у тим кућама, ко су припадници које нације?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па нисмо знали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Нисмо знали, али је битно да нису људи пружали отпор, ми смо прошли туда и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви лично знали да у тим кућама станују или Хрвати или Срби?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како онда кажете и на српске и на хрватске куће су стављане те беле плахте када не знате које су српске, а које хрватске?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па зато што је село измешано, па откуд ја знам која је која кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми шта је вама ваш командир милиције рекао у Товарнику шта ће то бити у нападу, које су то непријатељске снаге, колико има припадника Збора народне гарде, колико има непријатељских, шта вам је рекао?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Откуд знам шта је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре напада?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Ништа, речено је идемо чини ми се да је рекао да се спремају да нас нападну, онда да ми њих предухитримо па да ми нападнемо њих, као и шаху напад је најбоља одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, ја, нико Вас не чује овде у судници. Је ли рекао које су то снаге?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Није, па откуд је и он могао знати колико их је тамо, могло је доћи из других села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пуцали тамо када сте били у нападу, када сте ишли том улицом?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У шта сте пуцали?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па одакле долази, одакле су пуцали на нас, пуцао сам и ја тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја, нисам била тамо, одакле се пуцало на вас?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па негде у центру, пре центра није уопште било отпора, е сад у центру је оно долазило па се тако пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: И ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то пуцао на вас?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели некога наоружаног непријатељског војника?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми је ли неко убијен у нападу?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Са наше стране није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко повређен?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Био је један човек мртав, али не могу да знам ко је, пре него што смо дошли до њега, око центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тај човек био становник Ловаса или шта?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Ја не знам ко је становник ко није становник, он је био мртав и кода сам се загледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте видели његово тело?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па видео сам из далека, не могу се задржавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био у униформи, у цивилу, у чему?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилу, реците ми је ли било бацања бомби по двориштима, по подрумима?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не. Нисам имао потребу да бацам бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми како сте се ви распоредили, јесу то биле неке мање групе или цела група сви иду заједно, на који начин се изводио напад или како да назовемо претрес терена, чишћење, шта је то?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па не знам отприлике четворица, петорица са једне стране и тако и са друге стране, тако нас је и било за две групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био Жељко Крњајић ту када сте?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Био је са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био са вама?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте Ви били у тој групи од четворице, петорице?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Много ме питате, не могу да се сетим стварно, мада је и небитно са ким сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим јесу претресане и хрватске и српске куће или како?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па све редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све редом?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Од куће до куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре је био сведок који тврди да нису претресане српске куће сачувај боже, што да се претресају српске?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Па можда он пошто познаје више тај терен, ја не познајем људе ту па онда морали смо да идемо редом, шта откуд знамо ко ће у чијој кући бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље питања? Браниоци? Немају. Оптужени? Изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Замолио би Вас да ми кажете следеће, у једном оперативном извештају јединице која је била распоређена у Товарнику од 18.10. пише следеће «слични случајеви се догађају у Товарнику где је органи нове власти остављају по улицама лешеве» и тако можда нисам баш тачно, па би вас ја питао да ли Ви имате неки податак или неко сазнање да се тако нешто тамо заиста и дешавало?

Сведок НИКОЛА МАЦУРА: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања, довршено сведочење.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

главни претрес се прекида у 18,21 часова и биће настављено дана:

19. октобра 2011. године са почетком у 14,30 часова, судница 4.

Записничар

Председник већа-судија